

Ο μικρός

ΜΠΟΥΡΑΟΤΙΕΡΗΣ

Ο Λίβουνας
τῶν θαλασσῶν

3

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ!

ΟΙ ΝΑΥΤΕΣ αφήνουν τὰ κουπιά και σαλτάρουν στην πλώρη. 'Ανάμεσά τους πρώτος και καλύτερος αυτός. Μὲ σβέλτες κινήσεις ρίχνουν τους γάντζους με τις ἀλυσίδες, σιγουράρουν πιὸ καλά τὸ μπουρλότο, ἔτσι πὺ νὰ μὴ μπορῆ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' τὸ ἀράπικο πρὶν ἀρχίσῃ τὴ δουλειά του. Ὅμως οἱ Ἀλγερινοὶ τοὺς εἶδαν. Βροχή ἀοχίζουν νὰ πέφτουν τὰ μολύβια γύρω τους. Οἱ ἀραπάδες, ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὴν τολμηρὴ ἐπίθεσι, τὰ χάνουν στὴν ἀρχή, μὰ ὕστερα συνέρχονται και ρίχνουν χαλάζι ἀπὸ σφαίρες.

— Στὴ φελοῦκα!, διατάζει ὁ Νικήτας.

Ὅλοι τρέχουν στὴν πρύμη.

Τελευταῖο μένει τὸ παιδί.

— Γεράσιμε, φωτιά!, φωνάζει.

Ὁ Στραπάτσος νοιώθει τίς σφαίρες πὺ περιοῦνε σὰ σφήκες γύρω του, μὰ δὲν προσέχει. Βουτάει τὴν κουτάλα στὴ φουβὰ και, ὅταν τὴ βγάλῃ, τὰ ἀναμμένα κάρβουνα φεγγοβροῦν. Τὰ ρίχνει στὸ λούκι. Ἐνα φίδι φωτιάς ἀοχίζει νὰ γλυστράῃ στὴν κουβέρτα τοῦ μπουρλότου, ἀφήνοντας ἕνα σιγαλό, ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα...

Σὰν ἕνα φίδι ἀπὸ φωτιά, γλυστράει ταξιδεύοντας ἢ εὐλόγα μέσα στὸ λούκι τοῦ μποροῦτιοῦ και σκορπίζει δεξιά κι ἀριστερὰ τὰ πύρινα παρακλάδια τῆς στὴν κουβέρτα και στὴν κοιλία τοῦ μπουρλότου.

— Άλλάχ Μασαλλάχ! Οί μπουρλοτιέρηδες! Οί ρουμί (*)!

Ο αέρας γεμίζει καπνό, ούρλιαχτά, βλαστήμιες και μυρουδιά μπαρουτιού. Οί Άλγερίνοι τρέχουν στο κατάστρομα σάν λύκοι που έπεσαν σέ δόκανο, κρέμονται στις κουπαστές, φωνάζουν και ρίχνουν με τὰ τρομπόνια τους χαλάζι από καφτά μολύβια πρὸς τὸ μέρος τῆς θάρκα τοῦ Νικήτα Ἀστρακάρη, ἐνῶ ἄλλοι ρίχνονται στις μπουκαπόρτες και παλεύουν με τὰ τσεκούρια τους νὰ ξεκολλήσουν τὸ πυρπολικὸ ἀπὸ ὄμως, σφηνωμένο με τὸ μπαῶμως, σφινωμένο με τὸ μπαστοῦνι τῆς πλώρης του στη δεξιὰ πλευρὰ τοῦ ἀλγερίνικου και γαντζωμένο ἀπάνω του με τὰ ἀτσαλένια ἀγκιστρία του και τὶς χοντρές ἀλυσίδες, δὲν λείει νὰ σαλέψη ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὰ βαρέλια με τὸ κατράμι και τὸ νέφτι παίρνουν φωτιά, τὰ δαδιά και τὸ ρεσίφι φουντώνουν, τὸ θειάφι τινάζει σπὸν οὐρανὸ κίτρινους και γαλάζιους πίδακες φλόγας, οἱ μπάλες τοῦ μπαρουτιού που βρίσκονται στοὺς τενεκέδες τῆς κουβέρτας ἐκτοξεύονται σάν φοβερὰ, γεμάτα θάνατο, πύρινα μετέωρα, διαγράφουν εὐθείες, καμπύλες και πύρινα τόξα και πέφτουν στο κατάστρομα τῆς κορβέτας. Κι' ὅπου πέφτουν δημιουργοῦν και νούργιες ἐστίες φωτιάς και προκαλοῦν ἀπερίγραπτο πα-

νικὸ και σύγχυσι. Τεράστιες πύρινες γλώσσες ξεπετιοῦνται ἀπὸ παντοῦ και ἀγκαλιάζουν τὰ πλευρὰ τοῦ ἐχθρικοῦ κραιβιοῦ (*) και γλύφουν τὶς κουπαστές και ξεχύνονται στο κατάστρομα και σκαρφαλώνουν στὰ ξάρτια.

— Ἐν τάξει, παιδιά!, ἀκούγεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι ἢ φωνὴ τοῦ Νικήτα. Τὰ καταφέραμε μιὰ χαρά! Δοξασιμένο τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ!

Μέσα στὴ θάρκα, που εἶναι δεμένη στὴν πρύμη τοῦ μπουρλότου, που καίγεται σάν ἓνα μεγαλόπρεπο πυροτέχνημα, βρίσκονται τῶρα ὄλοι. Τελευταῖος ὁ Στραπάτσος και τὸ παιδὶ με τὸ τσεκούρι του κόβει τὸ σκοινί.

— Γιούργια, παιδιά, στὰ κουπιά!, φωνάζει.

Ἡ μικρὴ φελούκα με τοὺς ἑπτὰ λεβέντες ἀνοίγεται τῶρα μακρὰ ἀπ' τὶς φλόγες. Ὁ Νικήτας ἔχει ἀνάμεσα στὰ σκέλια του τὴ λαγουδιέρα τοῦ τιμονιοῦ και με τὸ τρομπόνι του σημαδεύει και ρίχνει κάθε τόσο στο ἀλγερίνικο. Τῶρα μονάχα προσέχει τὸν Στραπάτσο που βρίσκεται δίπλα του. Με τὸ δεξιό του χέρι κρατᾷ τ' ἀριστερό του μπράτσο. Τὰ δάχτυλά του εἶναι ματωμένα.

— Χτυπήθηκες, Γεράσιμε; ρωτᾷ ἐνήσυχα.

— Θαρρῶ πῶς με γρατζοῦ

(**) Οἱ Ἀλγερίνοι πειρατές (μπερπερίνοι) ἦσαν τότε σύμμαχοι με τοὺς Τούρκους.

(*) Χριστιανοί.

νησε κάποιο μολύβι!; αποκρίνεται αυτός και χαμογελάει. Μην νοιάζεσαι για μένα.

Μιά σφαίρα του έχει τρυπήσει το μπράτσο. Το παιδί σκίζει ένα κομμάτι απ' το πουκάμισό του και του δένει την πληγή.

— Σάν φτάσουμε στο λατίни μας, του λέει, θα σου βάλει μπάλσαμο ο καπετάν Μάρκος και θα περάσει.

— Έν τάξει! Πέρασε κιόλας, μικρέ! τόν πειράζει ο Στραπάτσος.

Τώρα βρίσκονται σε αρκετή απόσταση από τις φλόγες και, καθώς βλέπουν από εδώ το φοβερό θέοιμα τις μεγάλης φωτιάς που καταβροχθίζει με μιαν άπιστευτη ταχύτητα το αλγερινικό, νοιώθουν ένα δυνατό σφυροκόπημα στην καρδιά.

— Ζήτω η ελευθερία!, φωνάζει ο Στραπάτσος. Τους φάγαμε το μάτι!

Και ύστερα σε ήχο πλάγιο τέταρτο αρχίζει κατά τη συνήθειά του την έπιμνημόσυνο άκαλουθία:

— Εύλογητός εί, Κύριε, δι δαξόν με τὰ δικαιώματά σου!

— Λευτεριά ή θάνατος!, φώναζαν μ' ένθουσιασμό οί ναύτες που κωπηλατούν. Γειά σου, Γεράσιμε, άηδόνι της θάλασσας!

Ο Νικήτας όμως δέ μιλάει. Τά πράγματα δέν είναι τόσο εύκολα. Είναι ανήσυχος. Για να βγούν από τόν κόρφο, πρέπει να περάσουν ανάμεσα άλλά τὰ άλλα αλγερινικά που βρίσκονται τώρα σε συναγερ-

μό. Η επίθεσι έναντίον της καρβέτας και οί τεράστιες φλόγες που την τυλίγουν έχουν δώσει το σύνθημα μιάς γενικής κινητοποιήσεως και στα καταστρώματα κινούνται γοργά οί ναύτες κι' άκούγονται τὰ διαστικά παραγγέλματα που δίνουν οί αξιωματικοί. Έχουν δη σίγουρα τή βάρκα με τούς έφτά τολμηρούς Έλληνες και ρίχνουν με τις μολυβοθήκες (τουφέκια της εποχής) και τὰ τρομπόνια (κοντά ναυτικά όπλα) έναντίού τους. Οί σφαίρες περνάνε πάνω από τὸ κεφάλι τους, σφυρίζουν δαιμονισμένα, πέφτουν στα πλαϊνά της βάρκας και βροντούν, βουτούν στο νερό και σχηματίζουν μικρούς πήδακες γύρω τους. Το παιδι μ' έναν επίδέξιο χειρισμό του τιμονιού γυρίζει τὸ μικρό βαρκάκι πρὸς τήν έξοδο του λιμανιού. Ταυτόχρονα ρίχνει κάθε τόσο ματιές πρὸς τὰ πίσω, στο μέσα μέρος του κόρφου, εκεί που βρίσκεται αποκλεισμένο τὸ καράβι του. Περιμένει μ' άγνία να τὸ δῆ —σύμφωνα με τὸ σχέδιο (*)—να γλυστράει πρὸς τὰ έξω. Ύστερα από λίγο, τὸ πρόσωπό του αστράφτει από χαρά. Το λατίни του άγέρωχο, υπερήφανο σαν ένα άφοβο άλογο, βάζει πλώρη κατά τή μπουκα του κόρφου.

—Τὸ καράβι μας όρτσάρισε, παιδιά!, φωνάζει. Αϊντε, κουράγιο να βγούμε και μείς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος.

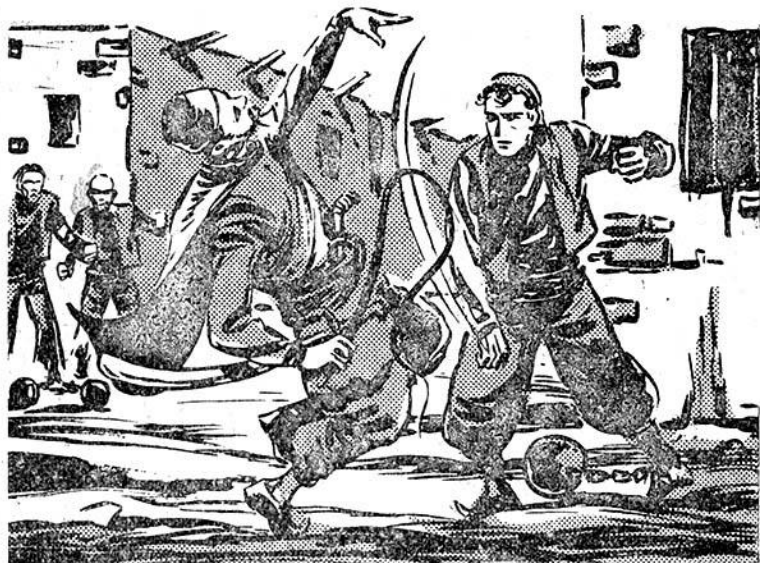
ἀπ' τὸ λιμάνι νὰ τὸ περιμέ-
νομε.

Ἡ φελούκα γλιστράει σὰν
σαῖτα στὸ νερὸ μὲ κατεύθυνσι
πρὸς τὸ πέλαγος. Ἐκεῖ στ'
ἀνοιχτὰ — ὅπως τὰ κουβεν-
τιάσανε — θὰ περίμεναν τὸ
«Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» ποῦ
θὰ τοὺς μαζέψῃ. Ἀλλὰ ἀπό-
ψε ἡ τύχη δὲν εἶναι μὲ τὸ μέ-
ρος τους. Οἱ τεράστιες φλό-
γες ἔχουν κάνει τὴ νύχτα μέ-
ρα καὶ ἡ μικρὴ βάρκα ταξι-
δεύει μέσα σ' ἕνα ἀπλετο
φῶς. Οἱ Ἀλγερίνοι ρίχνουν
μὲ λύσσα ἐναντίον τους. Ταυ-
τόχρονα, τὰ καράβια ποῦ
βρίσκονται πίσω ἀπὸ τοὺς κά-
βους ρίχνουν δικές τους βάρ-

κες μὲ μπερμπερίνους καὶ
τοὺς κυνηγοῦν.

— Κλάψα, Χαράλαμπε!,
ἀναστενάζει ὁ Στραπάτσος
καὶ φουχτιάζει μὲ τὸ γερό χέ-
ρι τὴν πιστόλα του. Ἄν πέ-
σουμε στὰ χέρια τους, θὰ
μᾶς κάνουνε τῆς σουβλάς οἱ
ἀραπάδες.

Ἡ φελούκα μὲ τοὺς Ἐλ-
ληνες κάνει φτερά. Μὰ οἱ ἄλ-
γερινικὲς βάρκες, ποῦ ἔχουν
σαράντα κουπιὰ ἢ καθε μιά,
τρέχουν πρὸ γρήγορα. Κάθε
λεπτὸ ποῦ περνάει, ἡ ἀπό-
στασι ποῦ τοὺς χωρίζει λιγο-
στεύει. Ὁ Νικήτας, ἄρθρος
στὸ τιμόνι, ἀψηφώντας τὰ
βόλια, μοιάζει μ' ἕνα ἀγριε-

Ὁ Νικήτας ἐπιτίθεται κεραυνο βόλια καὶ ἀνακόπτει τὸν Ἀλγερι-
νὸ μὲ τὸ μαστίγιο.

Οί άραπάδες άνυποψίαστοι συνεχίζουν την κουβέντα τους.

μένο λιοντάρι, που κινδυνεύει να πέση σέ παγίδα και σφίγγει τὰ δόντια. Στο γυμνασμένο χέρι του τὸ τιμόνι κάνει τὸ μικρὸ σκαφάκι νὰ διαφράφη άπότομες κλίσεις, νὰ γλυστράει πλάγια, νὰ πραγματοποιηῇ τολμηρὰ ζιγκ-ζάγκ ξεφεύγοντας άπ' τοὺς διώκτες του. Ἐφτὰ βάρκες τοὺς κυνηγούν. Μὰ νὰ που ξαφνικὰ μπροστά τους ξεφυτρώνει και ἄλλη μιὰ. Ὅχιτῶ τώρα! Αὐτὴ ἢ τελευταία εἶναι κίνδυνος-θάνατος. Ἐρχεται κατάπλωρα νὰ τοὺς κόψη τὸ δράμο. Οί άραπάδες τοὺς ἔχουν τώρα στὴ μέση. Δὲ θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν. Ἡ βάρκα ὄλο και ἔρχεται πιὸ κοντά.

— Ἀπάνω τους, παιδιά!, φωνάζει ὁ Νικήτας.

Ἰκαί, φέρνοντας τὸ τιμόνι ὄλο ἀριστερά, δίνει μίαν άπότομη στροφή στὴ φελούκα που σημαδεύει τώρα μετὴν πλῶρη της τὰ πλαγιὰ τῆς ἐχθρικής βάρκας. Τὸ σχέδιό του εἶναι νὰ πέση άπάνω της νὰ τὴν κόψη στὰ δύο. Κι' ἂν μπορέσει νὰ προχωρήσει μπροστά, πάει καλά. Ἄν ὄχι. Ἐτσι κι' ἔτσι εἶναι που εἶναι χαϊμένοι.

— Μετὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, λεβέντες!, ἀκούγεται πάλι ἄγρια ἢ φωνὴ του. Δόστε ἀέρα στὰ κουτιά!

Οί ναῦτες σφίγγουν τὰ δόντια και, βάζοντας σὲ κίνησι

Όλες τις δυνάμεις που τους άπομένουν, δίνουν μιάν άφάνταστη ταχύτητα στη φελούκα, που μοιάζει τώρα να πετάει σαν γεράκι. "Όμως οι Άλγερινοί — αιώνες από γενηά σέ γενηά κουρσάροι στίς θάλασσες — προβλέπουν την επίθεση και, γλυστρώντας πλάγια, ξεφεύγουν τó χτύπημα (*). Η φελούκα περνάει

ξυστά δίπλα τους. Οι σφαίρες τώρα θερίζουν. Τρείς ναύτες του Άστρακάρη πέφτουν βαρεία χτυπημένοι στους πάγκους. Ο Νικήτας άδειάζει τó τρομπόνι του. Μερικοί άραπάδες τινάζονται εύρλιάζοντας στη θάλασσα. Ο Στραπάτσος δίπλα του πυροβολεί κι' αυτός. Δυό Άλγερινοί χοροπηδούν, αφήνουν τά κουπιά και πέφτουν ανάσκελα με δυό μολύβια φυτεμένα στο κεφάλι άπ' τή διμούτσου νη πιστόλα του. Άλλά όλα αυτά δέν ώφελούν. Οι κουρσάροι είναι πολλοί και ξέρουν όλα τά τερτίπια του πολέμου στη θάλασσα. Η μεγάλη βάρκα, που τους έχει κλείσει τó δρόμο, αφήνει τή φελούκα νά την προσπεράσει κι' έπειτα πραγματοποιεί, κάτι άπό τó χέρι του έμπειρου πηδαλιούχου της, μιάν άπότομη στροφή και ρίχεται με την όρθη πλώρη της στα πλευρά της ελληνικής βάρκας. Η σύγ-

(*) Από την εποχή του Βασιλά τής Κρήτης Μίνωα άνοίξει ή δράσις των πειρατών αυτών τής Άφρικής. Κατά τους Μηδικούς πολέμους τους κατέδιωξαν οι Άθηναίοι και άνοήτερα ο Φίλιππος και ο Μέγας Άλέξανδρος. Οι Ρωμαίοι και οι Βυζαντινοί πολέμησαν επίσης εναντίον τους. Όμως τίποτα δέν κατάφεραν. Οι πειρατές τής Άφρικής έγιναν κύριοι τής Μεσογείου και έξωσαν άγρια ρεσάλτα στα έμπορικά καράβια που πολεμούσαν νά βγαούν στο πέλαγος. Τα Ισπανικά παρόλια, που βρίσκονται άπέναντι στο Άλγέρι, υπέστησαν μεγάλες καταστροφές άπό τους άγριους αυτούς κουρσάρους, που λήστευαν και και αίχμαλώτιζαν και έστελναν νέους και νέες στα σκλάβοπάζαρα τής Άνατολής. Στα 1537 οι Άλγερινοί κουρσάροι βρίσκονταν στίς δόδες τους. Τότε άρρηγός τους γίνεται ο Χαϊρεντίν Βαρβαρόσσης. Την εποχή εκείνη πραγματοποιούν και ιμά άπό τις τολμηρότερες έπιδρομές τους. Επιτίθενται εναντίον τής Άγγινας την λεηλατούν και αίχμαλώτιζουν 6.000 Αγγινίτες, τους όπουτους άνοήτερα πούλησαν ώς σκλάβους. Η Ισπανία ή Γαλλία και ή Άγγλία έστειλαν πολλές φορές τους στόλους τους νά τους υπεράξουν. Άλλά οι υπερυπερίνοι, που γιά ένα μικρό διάστημα έβείναν πώς ήσαν άζαν άνοίξαν πάλιν τά ρεσάλτα και τις λεηλασίες σέ νησιά και καράβια. Μονάνα ύστερα άπό την Έλληνική Έπανάστασι του 1821, οι Γάλλοι επέτυχαν με ισχυρές δυνάμεις νά συντρίψουν τους όνο-

μαστους αυτους κουρσάρους και νά καταλάβουν την Άλγερία (Μπαρμπάρ έ). Για τους Έλληνες ή περίοδος τής πειρατείας είχε και την καλή και την κακή της όφι. Κακή γιαντί τó έμπορικό της καράβια υπέφεραν άπό τις έπιδρομές αυτές. Καλή γιαντί άναγκασμένοι νά άμύνονται κατά των υπερυπερίνων άγριων νά άποκτούν μιάν σίγουρη πλεμική πείρα, νά έξοπλίζουν τά καράβια τους και νά μάνωνται σκληρά στη θάλασσα. Τα έξωπλιμένα αυτά έμπροκά καράβια ήσαν ο πρώτος πυρήνας του ελληνικού στόλου, που πολεώσε την άουάδα τó 1821. Και άπό τά πληρώματά τους βγήκαν οι μισούληδες, οι Μπουμπουλίνες κι' οι Κανάρηδες.

κρουσι είναι τρομερή. Τò μικρό βαρκάκι με τούς μπουρλοτιέρηδες και τούς πληγωμένους τσακίζεται σαν καρυδόσουφλο και γίνεται συντρίμμα. Από τή μιὰ στιγμή στην ἄλλη, ὁ Ἀστρακάρης και οἱ σύντροφοί του βρίσκονται στὰ παγωμένα νερά και παλεύοιαν ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγουν.

— Είναι τὸ δεύτερο χειμωιάτικο μπάνιο πού κάνουμε παρέα!, φωνάζει τουρτουρίζοντας ὁ Στραπάτσος πού βρίσκεται πλάι στὸν Νικήτα. Μπορεῖ νὰ πουντιάσουμε!

Ἄλλὰ τὸ παιδί δὲν ἔχει τούτη τὴν κρίσιμη στιγμή καμ μιὰ διάθεσι γι' ἀστεία.

— Ἔλα νὰ βοηθήσης νὰ κρατήσουμε τούς πληγωμένους!, διατάζει. Δὲν πρέπει νὰ τούς ἀφήσουμε νὰ πνιγούν.

Ὁ κοντόχοντρος Κεφαλληνίτης ὑπακούει. Παρ' ὅλο πού τὸ τραυματισμένο ἀριστερὸ μπράτσο του προκαλεῖ δυνατούς πόνους, κολυμπάει σὰ δελφίни και ρίχνεται μαζί με τὸν Νικήτα πρὸς τὸ μέρος ὅπου φαίνονται οἱ ναύτες, πού ἀγωνίζονται νὰ κρατηθοῦν στὴν ἐπιφάνεια. Ἄλλὰ δὲνν προφταίνουν. Ἡ βάρκα με τούς Ἀλγερινούς είναι πάλι πλάι τους. Οἱ ἀραπάδες κρεμασμένοι στὶς κουπαστὲς χτυποῦν δεξιά κι' ἀριστερά με τὰ τσεκούρια τους. Ἡ θάλασσα γεμίζει αἷμα.

— Σκυλιά!, μουγγρίζει τὸ παιδί. Οἱ πραγματικοὶ θαλασσινοὶ κρατοῦν τούς νόμους τῆς

θάλασσας. Δὲν σκοτώνουν τούς ναυαγούς!

— Πιάστε ζωντανὸ αὐτὸν τὸν ρουμί!, διατάζει ὁ λοστρόμος τῆς ἀλγερίνικης βάρκας. Αὐτὴ ἡ φωνὴ κάτι μοῦ θυμίζει...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Νικήτας δέχεται ἕνα δυνατό χτύπημα στὸ κεφάλι μ' ἕνα κουπί. Ζαλίζεται και χάνει τὸν κόσμο. Τὸ κορμί του ἀρχίζει νὰ βουλιάζει σὰ μολύβι. Ὁ Στραπάτσος με δυὸ ἀπλωτὲς φτάνει κοντὰ του και τὸν συγκρατεῖ.

— Κουράγιο, μικρέ!, τοῦ φωνάζει. Τὸ λατινάδικό μας φτάνει.

Μὰ κι' αὐτὸς δὲν προφταίνει νὰ τῆ περισσότερα. Κάτι βροντάει στὸ κρανίο του και νοιώθει νὰ πέφτουν τὰ ἄστρα στὸ νερό. Ταυτόχρονα, τέσσερις Ἀλγερινοὶ τούς ἀρπάζουν ἀπὸ τούς ὤμους κι' ἀπ' τὰ μαλλιά και τούς σέρνουν στὴ βάρκα...

ΗΡΩ-Ι-ΚΗ
ΝΑΥΜΑΧΙΑ

ΜΕ ἀνοιχτὰ ὅλα του τὰ τανιά, τὸ «Ἐλευθερία ἠ Θάνατος», τὸ ἔακουστὸ καράβι τοῦ Νικήτα Ἀστρακάρη, προχωρεῖ σὰ σίφουνας ἔχοντας πρῶμα τὸν ἀγέρα πρὸς τὴν μπούκα τοῦ ἰκροῦ κόρφου, ὅπου φλέγεται σὰν πυροτέχνημα ἢ ἐχθρική κορβέτα. Τὸ πέρασμα τώρα δὲν είναι βέβαια εὐκόλο, μὰ ὅμως δὲν είναι και ἀκατόρθωτο.

Ὁ γέρο θαλασσόλυκος, ὁ

καπετάν Μάρκος, πού κάνει κουμάντο τώρα στο καράβι, έχει πάρει όλα τὰ μέτρα του. Οἱ καινοιέρηδες εἶναι στὰ πόστα τους καὶ ὅσοι ναῦτες δὲν ἔχουν δουλειὰ στὰ ἄρμενα εἶναι ταμπουρωμένοι: στὴν κουβέρτα μὲ τὰ τρομπόνια στὸ χέρι καὶ τοὺς μπαλτάδες πλάι τους ἔτοιμοι νὰ πολεμήσουν ὅταν ἡ χρεῖα τὸ καλέση...

Ὅσο πλησιάζουν πρὸς τὴν καρβέτα πού καίγεται, τόσο καὶ νοιώθουν τὸν ἀέρα νὰ ἔργεται καφτὸς στὰ πρόσωπά τους. Εἶναι πραγματικὰ ἕνα μεγαλόπρεπο καὶ ἀνατριχιαστικὸ μαζὶ θέαμα. Τώρα πού ὅλα δείχνουν πὼς τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ στοματήσῃ τὴν

πυρκαϊά, οἱ Ἀλγερίνοι ρίχνονται—ὅσοι προφταίνουν— μὲ φωνὲς στὴ θάλασσα ζητώντας νὰ σωθοῦν κολυμπώντας. Οἱ βάρκες ἀπὸ τ' ἄλλα καράβια μαζεύουν ὅσους μπορούν διαισθητικὰ κι' ἀπομακρύνονται μὲ χτυποκάρδι, γιὰτὶ σὲ λίγο —κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ λογαριάσῃ τὴν ὥρα ἀκριβῶς καὶ τὴ στιγμή— θὰ πάρουν φωτιά οἱ μαρτυροποιηθῆκες καὶ τὸ καράβι θὰ τιναχθῆ καὶ θὰ γίνῃ ἕνα ἑκατομμῦριο σπίθες στὸν ἀέρα.

— Τὸ νοῦ σας, παιδιά!, ἀκούγεται ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ καπετάν Μάρκου. Φτάνουμε στὴ μπούκα! Μὲ τὸ πρῶτο, ἀρχίστε νὰ ρίχνετε!

Κι' οἱ δέκα καβαλάρηδες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ἥρωικὸ παιδί ἐσχύ-
νονται μέσα στὴ νύκτα.

Τὸ λαστιχένιο κορμὶ τοῦ Νικήτα γαντζώνεται στὶς προεξοχές τοῦ τείχους καὶ ἀσχίζει νὰ κινήται γυρᾶ.

Καθὼς περνοῦν τώρα πλάι ἀπ' τὴ φλεγόμενη κορβέτα, βλέπουν τ' ἄλμπουρά της ποὺ καίγονται σὰ δαδιά νὰ τσακίζουν καὶ νὰ πέφτουν μὲ βαρὺ πάταγο στὸ κατὰστρώμα δίνοντας ἔτσι καινούργια στροφή στὴ φωτιά. Τὰ κατραμωμένα σκοινιά μοιάζουν μὲ πυρωμένες σαῖτες, ποὺ σκορπίζουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς καίγονται: καὶ κουλουριάζουσι καὶ κομματιάζονται.

— Κάνανε παστρική δουλειὰ οἱ λεβέντες μας!, λέει ὁ καπετὰν Μάρκος μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του καὶ καμαρώνει τὸ θέαμα. Μπράβο τους!

Καθὼς ὁμως φτάνουν στὸν κάβο, ὁ γέρο θαλασσόλυκος ζοιρώνει τὰ βρύδια. Δὲν βλέπει πουθενὰ τὸ σκαφάκι μὲ τὸν Νικήτα καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἡ θάλασσα εἶναι γεμάτη ἀλγερίνικες βάρκες. Μὰ ἡ φελοῦκα τοῦ λατινιοῦ «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» δὲν φαίνεται. Ἄσκημα προαισθήματα τὸν ζώνουν σὰ φίδια κι' ἓνα χέρι τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. Ἄν τοὺς συνέδη καινένα κακὸ, θὰ ἔχουν πληρώση πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴ τὴ νίκη.

— Ἄνέβα, Ἄντρίκο, στὴν

κόφα (*) και με το κανοκυάλι (**) αγνάτευσε όλα τα γύρω για τη φελούκα του καπετάν Νικήτα!, διατάζει ένα ναύτη.

Σχεδόν άμέσως όμως γυρίζει ξαφνιασμένος προς τ' άριστερά. "Ένα από τα άλγερίνικα που βρίσκεται πίσω από τον κάβο βλέπει πρώτο το λατινάδικο που ξεμπουκάρει και αρχίζει να ρίχνει. Δυο μπάλες πέφτουν στην κουβέρτα του έλληνικού και το συνταράζουν. "Υστερα αρχίζουν βροχή οι σφαίρες.

— Φωτιά, παιδιά, απ' όλες τις μπάντες!, φωνάζει ο γερο-λοστρόμος και βολτατάρει το τιμόνι.

Τα κανόνια του λατινιού ξερνούν φωτιά και μολύβι. Οι κανονιέρηδες σημαδεύουν και ρίχνουν δεξιά κι' άριστερά, γιατί τώρα η επίθεση έχει αρχίσει από όλες τις πλευρές. Όμως το «Έλευθερία ή Θάνατος» γλυστράει άγέρωχα τυλιγμένο στα σύννεφα του καπνού και δέ λογαριάζει τους άραπάδες κουρσάρους. Τα άλγερίνικα είναι φουνταρισμένα και δέν είναι καθόλου εύκολο να κάνουν πανιά και να κινηθούν. Το λατίνι όμως έχει μαζί του τον καιρό και κάνει μανούβρες και φυλάγεται και χτυπάει μαζί. Μια μπάλα κάνει ζημιά στο κατάρωμα. Μια άλλη χτυπάει το πλωρό άλμπουρο. Μια

(*) Μια θέσις ψηλά στο κατάρτι από όπου μπορούσε κανείς να κατοπτειή γύρω το πέλαγος.

(**) Κανοκυάλι, οι ναυτικές δίοπτρες της εποχής εκείνης

τρίτη σπάει το μπαστούνι του φλόκου. Μά το λατίνι έχει ανθρώπους με ψυχή λιονταριού. Οι κανονιέρηδες μένουν ασάλευτοι στις θέσεις και, ενώ οι άλλοι ναύτες τρέχουν εδώ κι' εκεί να έπισκευάσουν τις ζημίες, αυτοί σκορπίζουν το θάνατο στα άλγερίνικα. Η πλώρη του καραβιού τσακίζει όσες βάρκες βρίσκει μπροστά της κι' ανοίγει το δρόμο προς το πέλαγος, προνώνας ανάμεσα από ένα δίχτυ φωτιάς και καφτού μολύβιού που σχηματίζουν τα διασταυρούμενα πυρά των άραπάδων.

Τώρα βρίσκεται μακριά από τον κίνδυνο. Άλλά όλοι έχουν βαρεία καρδιά. Πουθενά δέν είδαν τη φελούκα με τους μπουρλοτιέρηδες. Ο καπετάν Μάρκος δέν ξέρει τί πρέπει να κάνει και νοιώθει μια δυνατή θλίψη να τον κυριεύει. Παρ' όλο τον κίνδυνο που διατρέχει πρέπει να ξαναγυρίσει. Κανείς δέν έχει αντίρρηση. "Όλο το πλήρωμα είναι της γνώμης του.

— Δέν μπορούμε ν' αφήσουμε τον καπετάνιο μας!

— "Αν είναι ζωντανός βέβαια ακόμα, σκέπτεται μελαγχολικά ο γερο-λοστρόμος.

Το λατινάδικο παίρνει μια βόλτα φέρνοντας στα πλάγια του τον καιρό και, γειρτό κατά τη δεξιά του μπάντα, βάζει πλώρη κατά τα άλγερίνικα. Μια βροχή από μπάλες και σφαίρες τους ύποδέχεται. Δέν γκιστεύουν όμως και δίνουν με τα κανόνια τους την

ἀπάντησι οἱ Ἕλληνες. Κάτω ἀπὸ τὰ φοβερά πυρὰ ἀρχίζουσι νὰ ψάχνουν γιὰ τὴν φελοῦκα. Μὰ στὴ θάλασσα δὲν ὑπάρχουν πιά παρὰ συντρίμια ἀπὸ δάρκες καὶ πτώματα. Ἄδικα ψάχνουν. Κόπρος χαμένος. Πουθενὰ δὲν βρίσκεται ὁ Ἄστρακάρης. Μὲ βαρεῖα καρδιά καὶ γεμάτος ἀπογοήτευσι ὁ καπετάν Μάρκος δίνει μὲ τὸ τιμόνι μιὰ καινούργια στροφή στὸ λατίνι. Τὸ εὐέλκτο σκάφος γυρίζει πάλι τὴν πλώρη του στ' ἀνοιχτὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ χάνεται: στὸ σκοτεινὸ πέλαγος.

Εἶναι σχεδὸν ἓνα μίλ μακριὰ ἀπ' τὸν κόρφο, ὅταν ἕνας φοβερὸς κρότος συνταράζει τὴ νύχτα καὶ μιὰ τεραστία γλώσσα φωτιᾶς ὑψώνεται ψηλὰ σὰ νὰ ζητάει ν' ἀγκαλιάσῃ τ' ἄστρα. Οἱ φλόγες ἔφτασαν στίς μαρτυραποθήκες τῆς κορβέτας καὶ ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἀλγερινικὸ καράβι τινάζεται στὸν ἀέρα.

— Καὶ σ' ἄλλα ὅμοια, Ἄγιο Νικόλα!, λέει ὁ γέρος θαλασσόλυκος καὶ σταυροκοπιέται. Μονάχα πού ὁ Θεὸς δὲ θέλησε νάναι μαζί μας κι' ὁ καπετάνιος νὰ χαρῆ κι' αὐτὸς τὴ μεγάλη χαρά.

ΣΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Δ Ε βρίσκεται μαζί τους τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο. Ἡ χαρά του ἔμως δὲν εἶναι μικρότερη, γιατί κι' αὐτὸ βλέπει νὰ γίνηται στάχτη καὶ κάρβουνο ἢ κορβέτα

ἀπ' τὸ κατὰστρομα ἑνὸς ἀλγερινικοῦ, ὅπου τὸν ἔχουν εἰχμάλωτο. Τοὺς κρατοῦν καὶ τοὺς δυό. Τὸν Νικήτα καὶ τὸν Στραπάτσο. Τοὺς μαζέψανε μὲ χαμένες αἰσθήσεις ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ τοὺς ἔφεραν ἐδῶ νὰ τοὺς παρουσιάσουν στὸν μπὰς - ρεῖζ, τὸν καπετάνιο, νὰ τοὺς ἀνακρίνη. Ἐχουν μουσκέψει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ νοιώθουν βαρὺ τὸ κεφάλι τους ἀπ' τὰ χτυπήματα πού ἔχουν δεχτῆ. Γύρω γους στέκουν ἀρματωμένοι ἕνα σωρὸ κουρσάροι μ' ἄγριες καὶ ἀξύριστες φάτσες καὶ τοὺς κυττάζουν ἄγρια.

Τὸ παιδί ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν Κεφαλλονίτη σύτροφό του. Εἶναι κι' αὐτὸς δίπλα του καὶ τὸν κυττάζει σκεπτικὸς.

— Τί σκέφτεσαι, μωρὲ Γερόσιμε, κι' ἔχεις αὐτὰ τὰ μούτρα; τὸν πειράζει ὁ Νικήτας θέλοντας νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο.

— Λογαριάζω, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος, σὲ ποῖο ἀπ' ὅλα τ' ἄλμπουρα θὰ βρίσκουμαι κρεμασμένος αἰῖο τὸ πρῶτ.

— Φοβάσαι;

— Χμ! Λιγάκι!, ἀπαντᾷ ὁ Στραπάτσος καὶ προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ.

Μὰ ἡ κουβέντα σταματάει ἐδῶ. Καθὼς τοὺς βλέπουν πῶς ἔχουν συνέλθει, τοὺς παίρνουν καὶ μὲ σπρωξιὲς τοὺς πηγαίνουν στὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου. Εἶναι ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ σκούρο πρόσωπο καὶ μαύρα μάτια τοῦ βγάζουν ἀστραπές. Τὸ

ύφος του δέν δείχνει τίποτα καλό.

— Προσκύνα, ώρέ!, λέει του παιδιού καθώς τὸ φέρνουν μπροστά του.

— Δέν προσκυνάω!, ἀποκρίνεται ὑπερήφανα τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Οὔτε ἐγὼ προσκυνάω!, λέει ὁ Στραπάτσος. Γι' αὐτὸ κάνε ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνης γρήγορα νὰ ξεμπερδεύουμε. Εἰμαστε βιαστικοί, καπετάνιο!

Ὁ Ἄντραχ - Ἐρίμ (ξακουστὸς αὐτὸς Ἀργερινὸς κουρσάρος εἶναι καπετάνιος σὲ τούτο τὸ καράβι) ξαφνιαίνεται. Δέν ἔχει συνηθίσει νὰ τοῦ μιλάνε ἔτσι. Τὸ βλέμμα του σκοτεινιάζει καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Τὸ χέρι του χουφτιάζει τὸ γιαταγάνι πού ἔχει στὴ μέση του.

— Γιατί δέν προσκυνάτε, ώρέ; ρωτáει γεμάτος λύσσα.

— Μονάχα τὸ Χριστὸ προσκυνάμε καὶ κανέναν ἄλλο!, λέει μὲ ἤρεμη φωνὴ ὁ Νικήτας.

Κάποιος γέρος Ἀλγερινὸς πού βρίσκεται δίπλα στὸν Ἄντραχ - Ἐρίμ σκύβει καὶ κάτω τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί. Ἐκεῖνος τὸν κυττάζει παραξενεμένος. Ὅστερα γυρίζει πάλι στὸ παιδί.

— Ἐσύ, ώρέ, εἶσαι ὁ Νικήτας Ἀστρακάρης;

— Ναί. Ἐγὼ εἶμαι...

— Κι' ἐγὼ ὁ Γεράσιμος Στραπάτσος καπετάνιο, μπαίνει στὴ μέση ὁ Κεφαλλονίτης. Βλέπετε ὅτι σὲ προφταίνω γιὰ νὰ μὴ ρωτᾶς καὶ κουράζεσαι...

— Σκασμὸς ἐσύ, ώρέ γκι-αούρ!, ἀγριεύει ὁ Ἀλγερινὸς. Δὲ σοῦ μίλησε κανεὶς ἐσένα!

Γίνεται μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Ὁ Ἄντραχ - Ἐρίμ κυττάζει τώρα μὲ προσοχὴ καὶ περιεργάζεται ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια τὸ Ἑλληνόπουλο. Σιγὰ - σιγὰ, τὸ πρόσωπό του ἡμερεύει. Τοῦτο λοιπὸν τὸ ἀμύστακο παιδί, πού δέν φαίνεται παραπάνω ἀπὸ δεκαοχτῶ χρονῶν, ἔχει βάλεϊ σὲ τὸ σους μπελαδες μιὰ ὀλάκερη αὐτοκρατορία μὲ τὰ ρεσάλτα (*) πού κάνει στὰ τουρκικὰ καράβια; Δὲ μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ μυαλό του.

— Μικρὸς - μικρὸς βγῆκες, ώρέ γκι-αούρ, στὸ κούρσο;

— Εἶναι πιτσιρικός μὰ τὸ λέει ἡ καρδιά του ἀφεντικό, μπαίνει πάλι στὴ μέση ὁ Στραπάτσος. Μὴ τὸν βλέπετε ἔτσι.

Ὁ Ἀλγερινὸς ὅμως δέν τὸν προσέχει.

— Καὶ ξέρεις, ώρέ, τί σὲ περιμένει τώρα;

— Ξέρω. Ὅ,τι θὰ περιμένε ἐσένα ἂν ἔπεφτες στὰ χέρια μου, ἀπαντáει ἄφοβα τὸ παιδί.

— Τί θὰ μοῦκανες ἐμένα, ώρέ Νικήτα, ρωτáει τώρα χαμογελώντας ὁ Ἄντραχ - Ἐρίμ, ἂν ἔπεφτα στὰ χέρια σου;

— Θὰ σὲ κρεμοῦσα στὸ μπαστοῦνι τοῦ φλόκου νὰ σ' ἔχω γιὰ φιγούρα στὰ ταξίδια μου.

(*) Ἐπιδρομὲς.

— Και γιατί, ώρέ γκισαούρ, θά με κρεμούσες;

— Γιατί βοηθάς τους έχθροὺς τῆς πατρίδας μου. Γι' αὐτό, καπετάνιο, θά σε κρεμούσα...

Ὁ Ἀλγερινὸς νοιώθει τώρα μιὰ παράξενη συγκίνησι. Τοῦ ἀρέσει νὰ μιλάνε ἔτσι. Μονάχα τ' ἀληθινὰ παλληκάρια μιλάνε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

— Ἄψιντε, ώρέ, χαλάλι σου!, λέει. Δὲν θά σε κρεμάσω. Θά σε πάρω μαζί μου σκλάβο νὰ δουλεύης στὰ κουπιά. Ἐκεῖ κάτω στὸ Ἄλτζιζαῖρ, στὸ Μαγκρέμπ-έλ-Οὔστ, ἔχει γίνει πολὺ κουδέντα γιὰ σένα καὶ θά εὐχαριστηθῶνε πολὺ νὰ σε καιμαρώσουνε. Ἄϊντε, πάρτε τον καὶ περάστε του τὶς ἀλυσίδες στὰ ἀστραγάλια...

Ὁ Νικήτας ὅμως δὲν σαλεύει.

— Δὲν ἄκουσες, ώρέ, τί εἶπα; ρωτᾷει ὁ Ἀλγερινός.

— Ἄκουσα, λέει τὸ παιδί. Μὰ θέλω νὰ σε ρωτήσω κάτι πρὶν μὲ πάρουνε.

— Ἄϊντε, ρώτησε!

— Τὸν σύντροφό μου τί θά τὸν κάνης;

— Αὐτὸ δά τὸ ξέρεις. Θά τὸν κρεμάσω...

Ὁ Στραπάτσος, πού ἀκούει τὴν καταδίκη του, ὑψώνει τὰ μάτια πρὸς τὸ ταβάνι τῆς καμπίνας καὶ ἀρχίζει κατὰ τὴ συνήθειά του νὰ ψέλνει, κάπως χαμηλόφωνα ὅμως αὐτὴ τὴ φορά:

— Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη, αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη... Με-

τὰ τῶν ἀγγέλων...

— Σκασμός, ώρέ γκισαούρ! ἀντριέει ὁ κουρσάρος.

— Ἄφητέ με νὰ ψάλω, καπετάνιο, νὰ μὴν πάω ἄφαλτος, παραπονιέται ὁ Κεφαλωνίτης. Δὲν πειράζω κανένα πού ψέλνω.

— Λοιπὸν τί θέλεις, ώρέ Νικήτα, νὰ μοῦ πῆς; ρωτᾷει ὁ Ἀλγερινός.

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ, καπετάνιο, πὼς ἂν κρεμάσης τὸ σύντροφό μου θέλω νὰ κρεμάσης καὶ μένα μαζί... Διαφορετικὰ χάρισέ του τὴ ζωὴ ὅπως θά στη χαρίζω κι' ἐγὼ ἂν πέσης κοιμιά φορά στὰ χέρια μου.

Ὁ Ἄντραχ - Ἐρίμ ξαφνιάζεται..

— Τόσο τὸν ἀγαπᾷς ώρέ αὐτὸ τὸν ἀσκημομούρη κοιλαρά;

— Ἄ! Ὅλα κι' ὅλα!, μπαίνει στὴ μέση ὁ Στραπάτσος. Εἶπαιμε νὰ μὲ κρεμάσης, ἀφεντικό, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ μὲ λές ἀσκημομούρη! Στὴν Κεφαλωνιά σφαχτήκανε ἑπτὰ γυναίκες ἀσμεταζύτους γιὰ τὴν ὀμορφιά μου πρὶν νὰ μὲ πρωτοπάρῃ ὅταν δήλωσα πὼς θέλω νὰ παντρευτῶ. Μὴ μοῦ μπαίνειις λοιπὸν στὸ ρουθούνη καὶ τὰ χαλάσουμε!

Ὁ Ἀλγερινός δὲν ξέρει ἂν πρέπει νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ. Ἀνασηκώνει μονάχα τοὺς ὤμους.

— Ἄϊντε λοιπὸν, ἄς σοῦ γίνῃ αὐτὸ τὸ χατήρι, ώρέ Νικήτα! Τοῦ χαρίζω καὶ τοῦ

συντρόφου σου τη ζωή... Χαλάλι σου!

Και γυρίζοντας στους ναύτες που περιμένουν.

— Πάρτε τους, ώρέ, και τους δυο και βάλτε τους παρέα με τις άλυσίδες να δουλέψουνε στα κουπιά όσο να φτάσουμε στο Μαγκρέμπ-έλ Ουστ...

ΣΚΛΑΒΟΠΑΖΑΡΟ

ΔΕΚΑ πέντε μέρες άργότερα, τὸ καράβι τοῦ Ἀντράχ - Ἐρίμ μπαίνει σὲ ἀλγερινικό λιμάνι. Σ' αὐτὲς τὶς δυὸ ἑβδομάδες ὁ Νικήτας κι' ὁ Στραπάτσος, δεμένοι μὲ ἀλυσίδες ἀπ' τὸν ἀστράγαλο, δουλεύουν στὰ κουπιά μαζί μὲ ἄλλους σκλάβους (*). Εἶναι μιὰ δουλειὰ σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη. Νύχτα καὶ μέρα στοὺς μπάγκους μέσα στὴ θρώμα καὶ κάτω ἀπὸ τὸν βούρδουλα ἐνὸς γιγαντώσωμου ἀράπη, δουλεύουν χωρὶς ἀνάσα. Ἐνα μαῦρο νεροζοῦμι ἀπὸ ὄσπρια καὶ σκουλίκιασμένο παξιμαδί εἶναι τὸ φαγητό τους. Τὸ νερὸ τοὺς τὸ μοιράζουν μὲ τὸ σταγονόμετρο. Ἀξύριστοι, χλωμοί, θρώμικοί, κουρελιασμένοι καὶ ἀπλῆτοι, μοιάζουν περισσότερο μὲ φαντάσματα πὺν κινούνται στὴν κόλασι παρὰ μὲ ἀνθρώπινα ὄντα. Τὸ Ἑλληνόπουλο —τρομάζει κανεὶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Νική-

τα Ἀστρακάρη κάτω ἀπ' τὰ κουρέλια πὺν ἀπόμειναν ἀπ' τὰ ρούχα του— ὡς τόσο δὲ χάνει τὸ κουράγιο του. Καὶ τὸ κουράγιο αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τὸ μεταδώσῃ καὶ στοὺς ἄλλους σκλάβους, πὺν οἱ περισσότεροι εἶναι Ἑλληνες ἀπὸ ὑδραῖϊκα καὶ ἐμπορικά καὶ ράβια. Ἀδίκᾳ γαβγίζει καὶ κουνάει ἀπειλητικὰ τὸ βούρδουλα ὁ ἀράπακας, ὁ Χασάν.

— Βούλωσε τὸ στόμα σου, ὡρέ γκισοῦρ!, τοῦ φωνάζει κάθε τόσο.

— Νὰ μοῦ θυμηθῆς, Χασάν, σὰν φτάσουμε στὴ στεριά νὰ σὲ δεῖρω!, τὸν κοροϊδεύει τὸ παιδί.

Ὁ ἀράπης ἀφρίζει καὶ κατεβάζει τὸ βούρδουλα στὴ ράχη τοῦ Νικήτα. Ὅμως ἐκεῖνος δὲν σταματάει. Κανεὶς μορφασμὸς πὺν νὰ δείχνῃ τὸν πόνο του. Μονάχα γελάει.

— Κράτησε τ' ὄνομά μου, Χασάν, καλὰ στὸ κλούβιο μυαλό σου. Μὲ λένε Ἀστρακάρη καὶ πολὺ σύντομα θὰ σοῦ ἐπιστρέψω διπλὲς καὶ τρίδιπλὲς τὶς καμτσικιές πὺν μοῦ δίνεις.

Αὐτὴ ἡ ἀντρεία στάσι ἐνὸς ἀμούστακου παιδιοῦ δυναμῶναι τὶς φοβισμένες καρδιὲς τῶν ἄλλων σκλάβων καὶ τοὺς δίνει κουράγιο. Ἐχουν ξεχωρίσει τώρα πὺς ἀνάμεσά τους βρῖσκεται ἓνας Ἑλληνας πὺν εἶναι γεννημένος γιὰ ἀοχηγὸς καὶ ἀρχίζουν τὰ σιγομιλήματα. Σιγὰ - σιγὰ μέσα στὶς ψυχὲς ζωντανεύει ἡ σδυσμένη ἐλπίδα.

(*) Πολλὰ καράβια τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ποντιὰ εἶχαν καὶ κωπηλάτες. Στὴ δουλειὰ αὐτὴ δούλευαν οἱ αἰχμάλωτοι τῶν κουρσάρων.

— 'Ο Θεός θά τὰ φέρη βολικά, λεβέντες!, φωνάζει κάθε τόσο ὁ Στραπάτσος. Σφαίρα είναι καὶ γυρίζει... Ἄγαντα νὰ πατήσουμε σὲ στερηά.

Ὅμως, ὅταν ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες φτάνουν στὸ Σιντί - Φερουτς καὶ μπαίνουν στὸ λιμάνι, τὰ πράγματα γίνονται πιὸ ἀσχημα γιὰ τοὺς δυὸ Ἕλληνες. Ὁ Ἄντραχ - Ἐρίμ τοὺς ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους σκλάβους καὶ τοὺς στέλνει στὸν Γκεϋ Μάρντ τὸν αἰμοβόρο σουλτάνο τοῦ Ἀλγερίου.

— Ὁ Βασιληᾶς θέλει νὰ καμαρώσῃ, ὡρὲ γκιαούρηδες, τὰ μούπρα σας καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτοὺς ποὺ κάψανε τὴν κορβέτα, τοὺς λέει. Ἐγὼ δὲν σὰς κρέμασα. Μὰ μὲ τὸν Γκεϋ Μάρντ δὲ θὰ περάσετε καλά...

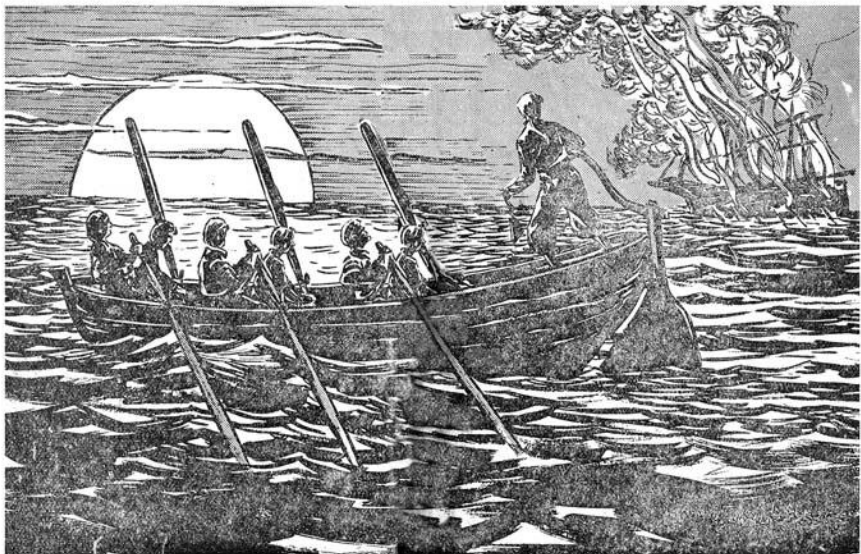
Μιά συνοδεία ἀπὸ κουρσὸρους ὠπλισμένους ὡς τὰ δούτια διασχίζει σὲ λίγο τὰ στενοσόκακα τῆς πρωτεύουσας τῶν πειρατῶν κι' ἀνάμεσά τους βαδίζουν ὑπερήφανα ὁ Νικητᾶς κι' ὁ Στραπάτσος. Στους δρόμους οἱ ἀραπάδες, στέκουν καὶ τοὺς κυτᾶζουν παραξενεμένοι, γιατί ὡς τώρα ὅσους φέρνουν σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἔχουν σκυμμένο κεφάλι καὶ βλέμμα γεμάτο φόβο καὶ τρόμο. Ὁ καθέννας ἔξερει τί τὸν περιμένει. Ἐνα ἀπ' τὰ τρία: Ἡ κρεμάλα, τὰ τσιγκέλια ἢ τὸ παζάρι μὲ τοὺς σκλάβους. Αὐτοὶ ἐδῶ ἄμως οἱ Ἕλληνες, ὁ ἄντρας καὶ τὸ παιδί, δὲν μοιάζουν νὰ λογαριάζουν τὴ ζωὴ τους. Τὸ Ἑλληνόπου-

λο κυτᾶζει γύρω του ἀδιάφορα, μὰ μέσα στὸ μυαλό του σημαδεύει τὸ κάθε τι ποὺ μπορεῖ ἀργότερα νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ. Στὸ νοῦ του ὑπάρχει πάντα τὸ σχέδιο ν' ἀποδράσῃ. Θὰ προτιμήσῃ νὰ σκοτωθῆ παρά νὰ μείνῃ σκλάβος στὰ χεῖρα τῶν Ἀλγερινῶν.

Καθὼς περνοῦν ἀπὸ τὸ σκλαβοπάζαρο, σκύβει σὰ νὰ δέχεται στὴν καρδιά μιὰ μαχαίρι. Οἱ κουρσάροι ποὺ τοὺς συνοδεύουν σταματοῦν νὰ χαζέψουν καὶ τὸ παιδί κι' ὁ Κεφαλλωίτης σύντροφός του παρακολουθοῦν τὸ φοβερὸ θέαμα. Κοπέλλες σὰν τὰ κρῦα νερά, παιδιὰ καὶ γεροδεμένοι ἔφηβοι, καθισμένοι κατάχαμα στὸ χῶμα, ἀκοῦνε τὶς τιμὲς καὶ τὰ παζαρέματα ποὺ γίνονται γι' αὐτοὺς.

Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς κοπέλλες καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νέους εἶναι σίγουρα Ἕλληνες, ποὺ αἰχμαλωτίστηκαν ἀπ' τὶς καταδρομὲς ποὺ κάνουν κάθε τόσο οἱ κουρσάροι στὰ ἑλληνικὰ νησιά. Οἱ ἄλλοι εἶναι Ἴταλοι καὶ Σπανιόλοι, γιατί καὶ σὲ σπανιολικὲς καὶ ἰταλικὲς παραλιακὲς πολιτεῖες κάνουν τὸν τελευταῖο καιρὸ ξαφνικὲς ἐπιθέσεις οἱ Ἀλγερινοί.

— Ραγίζεται ἡ ψυχὴ μου!, λέει ὁ Στραπάτσος κι' ἀναστενάζει. Ὅλα αὐτὰ τὰ κορίτσια θὰ καταλήξουν σίγουρα σὲ χαρέμια βρωμοαραπάδων κι' οἱ δικοὶ τους στὴν Ἐλλάδα μαυροφορεμένοι θὰ καρτεροῦν μάταια τὸ γυρισμὸ τους.

Φλόγες άρχισαν νά καταβροχθίζει μέσα στη νύχτα στην άλγερίνικη κορβέττα!

Τὸ παιδί ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

— Δὲν ξέρεις καμμιά φορὰ, Γεράσιμε, τί γίνεται! Ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπεις ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη μποροῦν νὰ πάρουν μιὰν ἀνάποδη βόλτα κι' οἱ σκλάβοι νὰ γίνουν ἐλεύθεροι κι' αὐτοὶ ποὺ τοὺς βασανίζουν τώρα νὰ γίνουν σκλάβοι!

Οἱ κουρσάροι ὅμως βαρέθηκαν νὰ χαζεύουν καὶ τοὺς σπρώχνουν.

— Ἀϊντέτε, ὦρὲ ρουμί, προχωρᾶτε!

Ἦστερα ἀπὸ λίγο ὁ Στραπάτσος γουρλώνει τὰ μάτια. Ἐχουν προχωρήσει κάμποσο καί, καθὼς στρίβουν σὲ κάποια γωνία, βρίσκονται σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πλατεῖα. Στὸν ἀνοιχτὸ αὐτὸ χωρὸ βρίσκονται στιβαγμένες ἢ μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλη πλῆθος ἀπὸ καμψιτάνες μεγάλες καὶ μικρὲς ἀπὸ μπρούτζο καὶ σίδηρο.

— Δὲν πιστεύω ν' ἀρχίζουνε τώρα νὰ χτίζουμε κι' ἐκκλησιῆς οἱ κουρσάροι! λέει. Τί τις χρειάζονται τάχα τόσες καμπάνες;

Ἐνας κουρσάρος ποὺ τὸν ἀκούει χαμογελάει.

— Κουτὸς πολὺ φαίνεται, ὦρὲ γκιαούρ! Δὲν τὸ κατάλαβες;

— Ὅχι. Δὲν τὸ κατάλαβα.

— Τοῦτες οἱ καμπάνες θὰ χυθοῦν καὶ θὰ γίνουν κανόνια γιὰ τὰ καράβια μας. Τὸ τελευταῖο ρεσάλτο ποὺ κάναμε ἦταν στὰ μοναστήρια καὶ στὶς ἐκκλησιῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ πῶς τὸ λέτε ἐσεῖς. Μα-

ζέψουμε κάμποσο χρυσάφι, μὰ ξεκρεμόσαμε καὶ τὶς καμπάνες γιὰτὶ χρειάζονται. Οἱ ἐκκλησιῆς σας τὶ νὰ τις κάνουν; Μπορεῖτε νὰ περάσετε καὶ χωρὶς καμπαναριά...

Ὅλοι γελάνε. Μονάχα ὁ Στραπάτσος κατσοουφιάζει καὶ τὸ παιδί σφίγγει τὰ δόντια.

— Κάποτε θὰ τὰ πληρώσετε ὅλα αὐτὰ καὶ ἀκριβὰ μάλιστα!, ψιθυρίζει.

ΣΤΟΝ ΤΑΡΣΑΝΑ

Ο ΓΚΕ·Υ· ΜΑΡΝΤ, ὁ σουλτάνος τῶν κουρσάρων, εἶναι ἓνα αἴμο βόρο θηρίο ποὺ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ οἶκτος. Δὲν ἔχει πολλὰ λόγια.

— Θὰ σᾶς κάψω καὶ τοὺς δυὸ ζωντανούς, μω ρὲς ρουμί!, τοὺς λέει. Μὰ τοῦτο δὲ θὰ γίλη' ἀμέσις. Ἦστερα ἀπὸ δυὸ φεγγάρια, θὰ σᾶς καμαρώνω νὰ ψηθόσαστε, ὅπως ψηθήκανε τρακόσοι ἀπ' τοὺς δικούς μου μὲ τὸ μπουρλότο σας. Πρὶν ἀπ' αὐτὸ ὅμως, θὰ σᾶς κάνω νὰ ρέψετε!

— Γιατὶ δὲν μᾶς φινεῖς ἀμέσως, πολυχρονωμένε σουλτάνε μου, λέει κλαψώρικά ὁ Στραπάτσος. Ἄν ρέψουμε περισσότερο, θὰ γίνουμε σὰν τοὺς τσίρους καὶ δὲν θὰ ψηνόμαστε.

— Σκασμός, ὦρὲ γκιαούρ, γιὰτὶ σοὺ παίρνω τὴν κεφάλια!

— Πάρτηνε, ἀφεντικό μου, νὰ ἡσυχάσουμε!, τὸν κοροϊδεύει ὁ κοντόχοντρος Κεφαλ-

λωνίτης. Καί πού τήν ἔχω τί μου χρειάζεται; Θέλει σπάσιμο ἢ ἄτιμη, ἀφοῦ με μπερδεψε σέ τέτοιες φασαρίες. Καλά ἤμουνα ψάλτης στό Ληξούρι. Τί ἤθελα νά γίνω Θαλασσινός;

—Θά ρέψετε λοιπὸν πρῶτα κι' ὕστερα θά σᾶς βάλω, συνεχίζει αὐτὸς χωρὶς νά προσέξη τὴ διακοπὴ, στὰ κάρβουνα! Ὅσο νά τελειώσουν τὰ δυὸ φεγγάρια θά δουλέψετε στὸν ταρσανά (*). Θά κουβαλάτε τὰ ξύλα γιὰ τὰ καινούργια καράβια ποῦ φτειάχνουμε καὶ κάθε βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὴ δουλειά, θά τρῶτε πρὶν ἀπ' τὸ φαί σας γιὰ ὀρεχτικὸ ἕκατὸ βουρδουλιές ὁ καθένας! Ὑστερα βλέπουμε.

Τὸ παιδί δὲ μιλάει. Μιὰ δυνατὴ λύσσα πνίγει τὸν Νικήτα Ἀστρακάρη. Ἄν ἦταν στὸ χέρι του, θά ριχνόταν ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸν δῆμιο, ποῦ φοροῖ μεταξωτὰ σαλβάρια καὶ ἀπλαζωτὸ σαρίκι, καὶ θά τὸν σπάρραζε μετὰ τὰ δόντια του. Μὰ δὲ μπορεῖ νά κινηθῆ. Εἶναι δεμμένος καὶ γύρω του στέκουν ἔτοιμοι, μετὰ γυμνά χατζάρια, νὰ τὸν ξεκοιλιάσουν οἱ κουρσάροι.

— Σ' ἀρέσει, ὦρὲ Ἀστρακάρη ἢ τιμωρία ποῦ διάλεξα; ρωτᾷ ὁ Σουλτάνος κἀνοντας ἕνα ἀπαίσιο μορφασμὸ καθὼς προσπαθεῖ νά χαμογελάσῃ. Μὴ μοῦ πῆς πῶς δὲ σκέφτηκα ἔξυπνα!

— Ἄν καταφέρω καὶ ξεφύγω ἀπ' τὰ χέρια σου, νὰ τὸ

θυμᾶσαι αὐτὸ ποῦ εἶπες, τοῦ λέει σοβαρὰ τὸ παιδί. Τὴν ἴδια τιμωρία θά διαλέξω καὶ γιὰ σένα...

— Πάρτε τους, ὦρὲ, γιὰ τὸν κερεστὲ (*), οὐρλιάζει θυμωμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι ὁ Γκεῦ Μάρντ. Πάρτε τους καὶ ἀρχίστε τους ἀπὸ τούτῃ τὴν ὥρα τίς βουρδουλιές!

Οἱ δυὸ Ἕλληνες ὀδηγοῦνται μετὰ ἄγριο τρόπο ἔξω ἀπὸ τὸ φρούριο τοῦ Μάρντ καὶ μετὰ σπρωξιές καὶ κλωτσιές τοὺς πηγαίνουν σ' ἕνα σιδεράδικο. Ἐδῶ τοὺς περνᾶνε χοντροὺς σιδερένιους χαλκάδες στὸ ἀριστερὸ πόδι. Ὑστερα στὸν κάθε χαλκὰ στερεώνουν καὶ μιὰ ἀλυσίδα δυὸ ὀργιές πάνω κάτω ποῦ στὴν ἄλλη τῆς ἄκρῃ ἔχει μιὰ σιδερένια μπάλα ποῦ ζυγίζει πάνω ἀπὸ δέκα ὀκάδες.

— Τώρα εἴσαστε ἐν τάξει, γκιαούρηδες!, τοὺς λένε. Καὶ ἀργότερα Μπισμίλλα... μπισμίλλα (*).

Γιὰ νὰ περπατήσουν τώρα εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σηκῶνουν τὴν μπάλα μαζί μετὰ τὴν ἀλυσίδα καὶ νὰ τὴν κρατοῦνε στὸ χέρι. Γιὰ νὰ τρέξουν δὲ γίνεται λόγος. Εἶναι ἀδύνατο νὰ σαλέψουν μετὰ τέτοιο βῆρος στὸ πόδι.

— Αὐτὸ εἶναι μπλέξιμο!, γκρινιαίνει ὁ Στραπάτσος. Τώρα μάλιστα!

— Μὴ χάνεις τὸ κουράγιο σου, Γεράσιμε!, τὸν παρηγο-

(*) Ναυπηγεῖο.

(*) Ναυπηγήσιμος ξυλεία,
(*) Ἔχει ὁ Θεός...

ρεί το παιδί που τὰ δέχεται όλα ψύχραιμα. Δέν ακουσες τί εἶπανε λίγες στιγμές πιό πῶν; Ἐχει ὁ Θεός καί γιά μᾶς...

Τὸ βράδυ δέχονται τὸ πρῶτο «ἀρεχτικό». Ἐκατὸ βουρδουλιές ὁ καθένας. Ὁ Νικήτας ὑποφέρει ἀμίλητος σταϊκά τὴν τύχη του. Ὁ Στραπᾶτσος ὅμως δέν σταματᾶει τὴν γκρίνια καθὼς ὁ βούρδουλας τοῦ ὀργώνει τὴ ράχη.

— Ἐνας - ένας, ρέ παιδιά, φωνάζει. Ὅχι ὅλοι μαζί, νὰ βρισκοῦμε καί λογαριασμό! Δέν ἐννοῶ νὰ φάω οὔτε μιὰ βουρδουλιά παρὰ πάνω... Ὁὐ διαμαρτυρηθῶ στὸ Σουλτάνο!

Τὸ πρῶτὸ ἀρχίζουν τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα. Μπερδεύουν ταί μὲ τοὺς ἄλλους σκλάβους, πού ἔχουν, ὅπως κι' αὐτοί, χαλκάδες καί ἀλυσίδες στὰ πόδια. Κουβαλᾶνε κερεστέ, γιὰ τὰ καράβια πού ναυπηγοῦνται. Μὲ τὸ δεξιὸ χέρι στερεώνουν στὸν δεξιὸ ὄμο τὸ φορτίο καί στὸ ἀριστερὸ κρατᾶνε τὴ σιδερένια μπάλα γιὰ νὰ μὴ σέρνεται καί νὰ μποροῦν νὰ βαδίζουν. Εἶναι ἕνα φοβερὸ μαρτύριο. Ὁ ὀργουτζίνος(*) τοὺς ἀκολουθεῖ. Δέν ἐπιτρέπεται καθυστέρησι. Ὁ βούρδουλας σηκώνεται καί πέφτει στὴ ράχη του μὲ ἀπάνταστη λύσσα. Πρέπει νὰ περπατοῦν ἔτσι φορτωμένοι ἔξη πάνω - κάτω χιλιομέτρα. Τόση εἶναι ἡ ἀπόσταση πού χω-

ρίζει τὸν ταρσανὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκονται τὰ ξύλα. Καί τὸν δρόμο αὐτὸ τὸν κάνουν δυὸ καί τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ ἕναν ἥλιο πού τσουρουφλίζει καί ζεματᾶει.

Αὐτὸ τὸ μορτύριο ὅμως δέν εἶναι νὰ κρατήση γιὰ πολὺ. Οἱ περισσότεροὶ σκλάβοι εἶναι ναυτικοί, αἰχμάλωτοι ἀπὸ ρεσάλτα, πού κάναν στὰ καράβια τοὺς οἱ κουρσάροι, κι' ἔχουν λαχτορήσει τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς θάλασσας καί τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος.

— Εἴμαστε Γρακοὶ οἱ πιὸ πολλοί, λέει ὁ Ἀστρακάρης, κι' ὅλοι ὄνειρευόμαστε τὴ λετεριά. Εἶναι ντροπὴ νὰ ψοφήσουμε στὰ χέρια τῶν ἀραπάδων μὲ ἀλυσίδες στὰ πόδια. Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε.

Ὅλοι εἶναι σύμφωνοι. Σὲ κανέναν δέν ἀρέσει νὰ πεθάνη σκλάβος.

— Ἀφήστε σὲ μένα τὴ δουλειά, λέει τὸ παιδί.

— Ὅτι μᾶς πῆς θὰ κάνου με...

Καί ἀπὸ τούτη τὴ νύχτα ἀρχίζει νὰ βάζη μπροστὰ τὸ σχέδιο, ἕνα τολμηρὸ καί ἀπίθανο, πού, ἂν ἀποτύχη, θὰ φέρη ὅλους στὸν πιὸ φριχτὸ θάνατο...

ΑΝΤΑΡΣΙΑ

Η ΟΜΑΔΑ τοὺς εἶναι εἰκοσι τὸ ὅλον ἀνθρώποι. Κάποιο μεσημέρι, μεταφέρουν ἕνα μακρὸ κομμὸ δέντρου πού ζυγίζει πάνω ἀπὸ ἑφτακόσιες ὀκάδες.

(*) Ὁ ἀράπης φύλακας μὲ τὸ βούρδουλα.

Τὸ παίρνουν ἀπὸ τὸ δάσος, πού βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴν κουρσάρικη πολιτεία, γιὰ νὰ τὸ πᾶνε στὸν ταρσανᾶ νὰ τὸ πελεκήσουν νὰ τὸ κάνουν πλωρὴ ἄλμπουρο μιάς γαλέρας πού ἐτοιμάζουν. Οἱ σκλάβοι στὴ σειρά ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο σηκώνουν στὸ δεξιὸ ὦμο τὸ μακρὸ αὐτὸ ξύλο καὶ στὸ ἀριστερὸ χέρι κρατοῦν τὴ σιδερένια μπάλα μὲ τὴν ἀλυσίδα πού εἶναι δεμένη στὸ ποδι τους. Μὲ τὸ βαρὺ αὐτὸ φορτίο βαδίζουν μέσα στὴ κάψα τοῦ μεσημεριοῦ.

Τοὺς συνοδεύουν τρεῖς ἀραπόδες, ὀπλισμένοι μὲ χατζάρους καὶ πιστόλες, καὶ κρατοῦν στὸ χέρι ἀπὸ ἕνα βούρδουλα. Ἐχουν βγῆ ἀπ' τὸ δάσος κάμποσην ὥρα καὶ τώρα βαδίζουν πατώντας ξυπόλητοι στὴν καψτὴ ἄμμο πού τοὺς τσουρουφλίζει τίς πατούσες. Ξαφνικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς σκλάβους γονατίζει. Δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ πιά. Δὲν ἀντέχει καὶ πέφτει. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὄργουτζίνους τρέχει κοντὰ του καὶ οὐρλιάζει σὰ λυσσασμένο σκυλί.

— Σῆκω, ὦρὲ τεμπέλαρε ρουμί!, τοῦ λέει.

— Ἄφησέ με δυὸ λεπτὰ νὰ ξαποστάσω, παρακαλᾷ ὁ χριστιανός. Δὲν ἀντέχω περισσότερο.

Ὁ Ἀλγερίνος ὅμως δὲν παίρνει ἀπὸ παρακάλια. Σηκώνει τὸ κομουτσίκι καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει. Ὁ ἄνθρωπος βογγάει καὶ σπαράζει στὸ χῶμα.

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!,

παρακαλᾷ. Λυπήσου με!

Ὁ Νικήτας βρίσκεται μερικὰ κὰ βήματα πιά πίσω. Ὁλητὴ ἢ συνοδεία στοιματᾷε στὸ ἔρημο αὐτὸ μέρος. Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀλλάζει μερικές ματιές μεγάτες νόημα μὲ τοὺς ἄλλους. Τὸ αἷμα ἔχει φουντώσει μέσα του καὶ τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές. Ὅμως συγκρατεῖται. Τὸ σχέδιο προβλέπει ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες.

— Μὴ τὸν παιδεύς, λέει μὲ γλυκὸ τρόπο στὸν ὄργουτζίνο. Δὲν τὸν βλέπεις πῶς δὲ μπορεῖ νὰ σηκωθῆ; Ἄν τὸν ἀφήσης λίγα λεπτὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα, θὰ ἀρχίσῃ νὰ περιπατεῖ...

Ἐκεῖνος τοῦ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιὰ καὶ καταφέρνει ἕνα καινούργιο χτύπημα στὸν πεσμένο ἄνθρωπο. Τουτόχρονα, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους Ἀλγερίνους, πού ἔχει ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ Νικήτα τρέχει κουνώντας ἀπειλητικὰ τὸ βούρδουλα πρὸς τὸ μέρος του.

— Γιατὶ μπερδεύεσαι, ὦρὲ ραγιά, σὲ ξένες δουλειές; τὸν ρωτᾷ ἄγρια.

— Δὲ μπερδεύομαι, ἀποκρίνεται τὸ παιδί προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ τὸ θυμὸ του. Τὸν παρακάλεσα μονάχα.

— Σκύλε χριστιανέ!, οὐρλιάζει ὁ ἀράπη. Νὰ γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴν παρακαλᾷς!

Καὶ σηκώνει τὸν βούρδουλα καὶ τὸν κατεβάζει στὸ κεφάλι του. Ὁ πόνος εἶναι φοβερός. Ὅχι! Δὲν μπορεῖ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κρατήσῃ πε-

ρισσότερο τὸ μαρτύριο αὐτό. Ἀφήνει τὸ ξύλο ποὺ εἶναι φορτωμένο στὸν ὤμο του σκύβει καὶ τινάζεται πλάγια. Τὸ χέρι του διαγράφει ἕνα ταχὺ τόξο στὸν ἀέρα καὶ ἡ γροθιά του πέφτει σὰ βράχος στὸ μούτρο τοῦ ἀράπη. Μονομιᾶς, πρὶν αὐτὸς προφτάσει νὰ συνέλθῃ, ρίχεται ἀπάνω του σὰν σίφουνας. Ὁ Ἀλγερίνος κλονίζεται βλαστημώντας καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Τὴν ἐπόμενη στιγμή τὸ γόνατο τοῦ παιδιοῦ καρφώνεται στὸ στομάχι του καὶ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ποὺ κρατᾷ τὰ σιδερένια μπάλα μὲ τὶς ἀλυσίδες ζυγιάζεται πάνω ἀπ' τὸ κρανίον του. Τὰ δάχτυλά του ἐλευθερώνουν τὴν μπάλα καὶ τὸ βαρὺ σίδερο βροντᾷ στὸ κεφάλι τοῦ ὀργουτζίνου καὶ τὸ τσακίζει. Ταυτόχρονα, ἀρπάζει τὸ πιστόλι ποὺ ἔχει ὁ ἀράπης στὴ μέση του, περνᾷ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη κι' ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι. Οἱ δυὸ ἄλλοι Ἀλγερίνοι, ποὺ μόλις ἔχουν συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξι μὲ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι, τρέχουν βλαστημώντας μὲ τὰ σπαθιά στὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ ἕνας ὅμως παίρνει μιὰ τούμπα ἀπότομη καὶ μένει στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ὁ Στραπάτος καθὼς περνᾷ δίπλα του τεντώνει τὸ πόδι, τοῦ βάζει τρικλοποδιὰ καὶ τὸν ἀνατρέπει. Σχεδὸν ἀμέσως ρίχεται ἀπάνω του. Ὁ κοντόχοντρος Κεφαλλονίτης, μὲ μιὰν ἀφάνταστη ταχύτητα, τι

νάζει τὸ βαρὺ κορμί του πρὸς τὰ ἐμπρὸς καί, πρὶν ἐκείνος προφτάσει νὰ σηκωθῇ, ἀρπάζει τὸ γιαιταγάνι του στὸ δεξιό του χέρι — μὲ τὸ ἀριστερὸ κρατᾷ τὴ σιδερένια μπάλα — καὶ τοῦ συντριβει τὸ κεφάλι.

— Δεῦτε λάβετε τελευταῖον ἀσπασμόν! Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη...

Ἡ ψαλμωδία ὅμως αὐτὴ σκεπάζεται ἀπὸ δυὸ βαρειῆς ἐκπυρσοκροτήσεις. Ὁ Νικήτας πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ τρίτος Ἀλγερίνος, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἀπάνω του, δέχεται δυὸ καφτὰ μολύβια στὸ κρανίον.

— Νὰ τὸν ψάλω κι' αὐτόν; ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Στραπάτους.

— Ἀφῆσε τ' ἀστεῖα, Γεράσιμ! ἀποκρίνεται τὸ παιδί καθὼς σηκώνεται. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε...

Κι' ὕστερα γυρίζοντας στοὺς ἄλλους σκλάβους:

— Πετάχτε αὐτὸ τὸ φόρτωμα ἀπ' τοὺς ὤμους!, διατάζει. Ἐλάτε μαζί μου.

Ἐκεῖνοι κάνουν αὐτὸ ποὺ τοὺς λέει. Πρὶν ξεκινήσουν, παίρνουν τὰ ὄπλα, τὶς σφαίρες καὶ τὰ χατζάρια ἀπ' τοὺς νεκροὺς Ἀλγερίνους καὶ ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν. Βαδίζουν πάλι πρὸς τὸ δάσος. Κρατοῦν τὶς ἀλυσίδες καὶ τὶς μπάλες στὸ χέρι καὶ προχωροῦν ὅσο γίνεταί πιὸ γρήγορα, ἀκολουθώντας τὸ ἠρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ τοὺς φέρνει στὸ δρόμο τῆς ἐλευθερίας.

Η ΜΑΧΗ
 ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΥΣΤΕΡΑ από πορεία μι-
 ᾶς ὥρας, φτάνουν στήν
 ὄκη του δάσους, ἀλλά
 δὲν μπαίνουν μέσα. Ἐκεῖ ὑ-
 πάρχουν πολλοὶ ὀπλισμένοι
 κουρσάροι, πού φρουροῦν ἄλ-
 λες ὀμάδες σκλάβων. Παίρ-
 νουν ἓνα στενὸ ἀνηφορικό δρό-
 μο πού βγάζει σὲ μιὰ σειρὰ
 ἀπὸ ἄγριους βράχους. Ἐδῶ
 πρὶν ἀπὸ μερὲς, ἔχουν κατα-
 φέρει νὰ κρύψουν τρία γερά
 κοπίδια καὶ δυὸ βαρεῖα σφυ-
 ριά. Μ' αὐτὰ θὰ κόψουν τὶς ἀ-
 λυσίδες καὶ τοὺς χαλκάδες.
 Τὰ ἔχουν πάρει κρυφὰ ἀπ'
 τὸν ταρσανὰ τὰ ἔφεραν καὶ
 τῶκρυψαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ χρη-
 σιμοποιήσουν τὴν ὥρα πού
 χρειάζεται...

Ἡ δουλειὰ ἀρχίζει βιαστι-
 κά. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρες
 κι' οἱ εἴκοσι χαλκάδες ἔχουν
 φύγει ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ
 τώρα μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἐ-
 λεύθερα.

— Ἡ πρώτη μας δουλειὰ,
 λέει τὸ παιδί πού ὄλοι τὸ ἀ-
 ναγνωρίζουν τώρα γιὰ ἀρχη-
 γό, εἶναι νὰ ὀπλιστοῦμε. Καί,
 ἐπειδὴ βέβαια δὲ μπορούμε
 νὰ κάνουμε σουλάτσο κάτω
 στήν πολιτεία νὰ ἀγοράσουμε
 ὀπλα, θὰ τὰ πάρουμε διὰ τῆς
 βίας ἀπὸ τοὺς Ἀλγερινούς
 πού εἶναι στὸ δάσος. Θὰ ἐπι-
 τεθοῦμε ξαφνικά καὶ ὁ Θεὸς
 βοηθός.

— Ἀμήν!, -λέει ὁ Στρα-
 πάτσος καὶ σταυροκοπιέται.
 Ἔσκηνον ἀμέσως. Ὅλα
 πρέπει νὰ γίνονται βιαστικά,

πρὶν μαθευτοῦν τὰ πράγματα
 καὶ κινητοποιηθοῦν ἐναντίον
 τους οἱ κουρσάροι. Σύμφωνα
 μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ παιδιοῦ,
 στήν «ἐπιχείρησι τοῦ δάσους»
 θὰ πάρουν μέρος στήν πρώτη
 γραμμὴ ἐκεῖνοι πού ἔχουν ὀ-
 πλα. Οἱ ἄλλοι θὰ περιμένουν
 σ' ἐπίκαιρα σημεῖα ἔτοιμοι
 νὰ ἐπέμβουν μονάχα σὲ ἔσχα-
 τη ἀνάγκη.

Ἀπὸ μερὲς ὁ Νικήτας ἔχει
 μελετήσει προσεχτικὰ τὸ κάθε
 τι. Ἐχει σημάδεψει τὶς θέσεις
 πού στέκουν οἱ φρουροί. Δὲν
 εἶναι περισσότεροι ἀπὸ εἴκο-
 σι. Οἱ σκλάβοι πού δουλεύουν
 μὲ τὰ τσεκούρια καὶ τὰ πριό-
 νια γιὰ τὸ κόψιμο τῶν ξύλων
 εἶναι πολλοί.

— Προσοχή!, διατάζει τὸ
 παιδί. Φτάνουμε στὸ δάσος.
 Τὰ μάτια σας ὄλοι ἀνοιχτά.
 Θὰ κινηθοῦμε γοργὰ πρὶν μᾶς
 μυριστοῦν...

Ὁ Στραπάτσος ζυγιάζον-
 τας τὸ βαρὺ γιαταγάνι, κουρ-
 σάρικο λάφυρο, στὸ χέρι ἀνα-
 σηκώνει τὰ μάτια στὸν οὐρα
 νὸ καὶ ψιθυρίζει μιὰ προσευ-
 χή:

— Κάνε, Κύριε τῶν Δυνά-
 μεων, λέει, νὰ τσακίσω μὲ τὴ
 ρομφαία μου ὅσο τὸ δυνατὸν
 περισσότερες κεφαλές ἀραπά-
 δων καὶ δόσε ἄφεσιν ἀμαρτι-
 ῶν εἰς τὸν δούλο σου Γεράσι-
 μον...

Τὸ παιδί γλυστράει ἀνάμε-
 σα στὰ δέντρα. Πίσω του ἀ-
 κολουθεῖ ὁ μικρὸς στρατὸς
 τῶν ἐλευθερωμένων σκλάβων.
 Προχωροῦν ἀμίλητοι μὲ σφι-
 χτὰ δόντια, χρησιμοποιοῦντας
 κάθε τόσο τὶς ψηλὲς φούντες

των άγριων θάμνων και τους μεγάλους κορμούς των δέντρων για να κρυφτούν. Βαδίζουν με περισκέψη. Τώρα βρίσκονται κοντά. Νάτοι κιάλας οι δυο πρώτοι: Άλγερίνοι. Κάθονται κάτω από κάποιο δέντρο κι' έχουν τα τρομπόνια στα γόνατά τους. Από έδω παρακολουθούν τους άλλους που με το βούρδουλα χαρακώνουν τις ράχες των δυστυχημένων χριστιανών, που αγωνίζονται να γκρεμίσουν με τα τσεκούρια θεοράτα δέντρα.

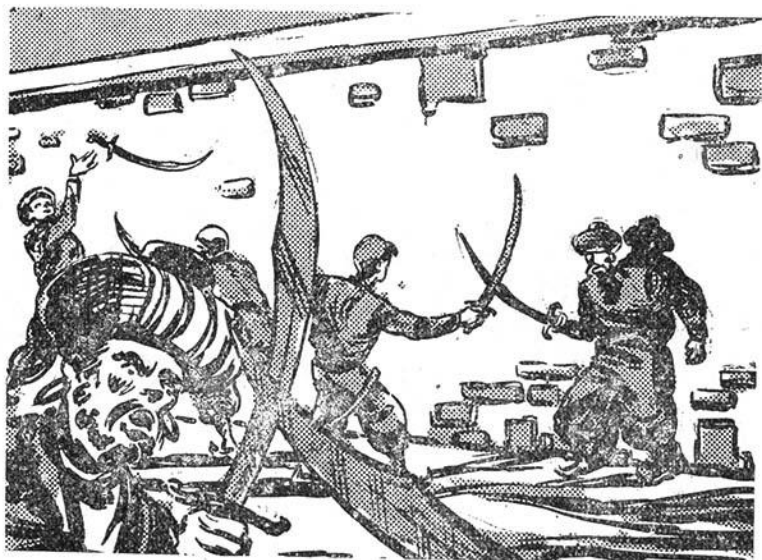
— 'Ο ένας είναι δικός μου, μικρέ, λέει ο κουτόχοντρος Κεφαλληνίτης που βρίσκεται πλάι στο Νικήτα.

— Έν τάξει. Γεράσιμε.

Στόν χαρίζω!, άποκρίνεται το Έλληνόπουλο και χαμογελάει.

Σέρνονται τώρα με την κοιλιά. Οι Άλγερίνοι δέν τους βλέπουν και κουβεντιάζουν και γελούν κοροϊδευτικά. 'Ο Νικήτας σέρνεται σά μια μεγάλη σαύρα και ολοένα ζυγώνει περισσότερο.

Ξαφνικά, το παιδί τινάζεται προς τα εμπρός. Το κορμί του σά ζωντανή σαίτα ταξιδεύει για λίγα δευτερόλεπτα στον άέρα και πέφτει άπάνω στον Άλγερίνο που βρίσκεται στο δεξιό μέρος. Με την παλάμη του του κλείνει το στόμα να μην ξεφωνήσει, ενώ με το άλλο του χέρι του

Οι κοφτερές λεπίδες διασταυρώνονται και βροντούν σ' έναν άγώνα σκληρό και θανάσιμο.

Τὰ πιστόλια του Νικήτα και τὸ ὄ Στραπάτσου ξερονόη φωτιά και καφὰ μολύβια...

καταφέρει ἕνα λοξὸ χτύπημα στὸ λαιμὸ. Ὁ ἀράπης τινάζει τὰ πόδια σὰ νὰ δέχτηκε κεραυνό, βγάζει ἕνα πνιχτὸ ροχαλιτὸ και γέρνει στὰ πλάγια μὲ καρφωμένα τὰ μάτια στὸ χῶμα. Ὁ σύντροφός του, πὺ ἔχει σαστίσει μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κεραυνοβόλα ἐπίθεσι, ἀφήνει μιὰ βλαστήμια και σηκώνεται. Τραβάει τὸ πιστόλι του και σημαδεύει τὸ παιδί. Μὰ, πρὶν πιέση τὴ σκανδάλη, ξανακάθεται φρόνιμα σὰν ἄγγελος. Ὁ Στραπάτσος πὺ βρίσκει πίσω του σηκώνει τὸ γιγαγάνι του και τὸ κατεβάζει στὸ σβέρκο του σὰν μιὰ λεπίδα καρμανιόλας.

Ὅλα αὐτὰ ἔχουν γίνει μὲ μιὰ κεραυνοβόλα ταχύτητα και τόσο γλυκά και ἤσυχα ὥστε κανεὶς ἀπ' τοὺς ἄλλους κουρσάρους, πὺ βρίσκονται ἑκατὸ μέτρα πρὸ ἐκεῖ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται.

— Ἐν τάξει!, λέει ὁ Στραπάτσος. Τοὺς λιγοστήσαμε κατὰ δύο. Ν' ἀρχίσω νὰ ψέλνω;

— Σκασμός!, γρυλλίζει τὸ παιδί.

Τραβῶν πρὸς τὰ πίσω τοὺς δύο νεκροὺς και μοιράζουν τὰ ὅπλα τους στοὺς συντρόφους τους, πὺ περιμένουν.

— Προχωροῦμε!, λέει χαμηλόφωνα ὁ Νικήτας.

Οἱ ἄλλοι κουρσάροι εἶναι

συγκεντρωμένοι κοντά στους σκλάβους που δουλεύουν. Είναι φανερό πως δεν θα ξεπερδέψουν εύκολα μ' αυτούς, γιατί δεν είναι σκόρπιοι. Μονάχα αν τους αϊφνιδιάσουν, θα πετύχουν. Αρχίζουν να γλυστρούν με προφυλάξεις προς το μέρος τους. Κάποιο κλαδί όμως που σπάει στο πέρασμά τους φτάνει στ' αυτιά των Άλγερινών. Ο Άστρακάρης κι' ο μικρός στρατός του μένουν άσάλευτοι. Οί κουρσάροι κυττάζουν γύρω τους. Κάτι μυρίστηκαν. Κι' απότομα αρχίζουν να φωνάζουν. Ο αέρας γεμίζει παραγ γέλυματα και βλαστήμιες. Τους είδαν! Κάτι ξεχώρισαν ανάμεσα στα δέντρα.

— Οί ρουμί! Οί ρουμί!, φωνάζουν.

Με γυμνά γιαταγάνια όρμουν προς το μέρος τους. Οί άλλοι περιμένουν. Τους αφήνουν να ζυγώσουν κάμποσο.

— Φωτιά!, διατάζει το Έλληνόπουλο με άγρια φωνή. Ταμπουρωθήτε και βαράτε στο ψαχνό τους άπιστους.

Μιά φοβερή έμβροντία είναι ή άρχή. Οί κουρσάροι, που δεν περιμένουν μιά τέτοια ύποδοχή, σκορπάνε. Έφτά πέφτουν βαρειά πληγωμένοι. Οί άλλοι όμως, που συνέρχονται σχεδόν άμέσως, περνάνε τά σπαθιά στη μέση τους και βιάζονται τά πιστόλια. Τά καφτά μολύβια σφουρίζουν δεξιά κι' άριστερά. Τρείς από τους άντρες του Άστρακάρη ξαπλώνονται νεκροί.

— Φωτιά!, άκούγεται πάλι ή φωνή του παιδιού. Με τή βοήθεια του Χριστού, θά τους νικήσουμε... Μή φοβάστε!

Οί κουρσάροι όμως είναι γερά ώπλισμένοι κι' έμπειροπόλεμοι. Ρίχνουν και προχωρούν κι' όλο κερδίζουν έδαφος. Ο Νικήτας προσέχει πως κάνουν μια καλά μελετημένη κυκλωτική κίνηση.

— Αν μάς βάλλουμε στη μέση, γκρινιάζει ο Στραπάτσος καθώς πυροβολεί και ξαπλώνει ανάσκελα έναν Άλγερίνο που βρίσκεται κοντά τους, θά μάς θερίσουνε!

Τό μουσλό του παιδιού δουλεύει γοργά. Ο Κεφαλλονίτης σύντροφός του δεν έχει άδικο.

— Έλα μαζί μου, Γεράσιμε!, τού λέει. Κάτι πρέπει να κάνουμε!

Προχωρεί σκυφτός προς τά πλάγια. Μπροστά αυτός, πίσω ο Στραπάτσος, φτάνουν στο δεξιό πλευρό των Άλγερινών. Ταμπουρώνονται κι' αρχίζουν να ρίχνουν. Οί κουρσάροι αϊφνιδιάζονται. Γίνεται μιά άναταραχή. Μερικοί πέφτουν. Οί άλλοι σκορπίζουν. Μοιάζουν με άγρίμια που πέφτουν στο δόκανο. Ο δρόμος είναι κλειστός από παντού. Άγωνίζονται τώρα άπεγνωσμένα να στραφούν προς τά πίσω. Μα αυτή άκριβώς τήν κρίσιμη στιγμή τó Έλληνόπουλο κι' ο άχώριστος Κεφαλλονίτης σύντροφός του τους κόβουν τήν ύποχώρηση. Ρίχνονται άπάνω τους με άσπαθιά τους. Οί κοφτερές ά-

τσάλινες λεπίδες άστράφτουν και τσακίζουν όσους έχουν άπομείνει ζωντανοί.

— Μου φαίνεται πώς τὰ καταφέρναι, άφεντικό!, φωνάζει ό Στραπάτσος καθώς σκουπίζει τὸ μουσκεμένο άπ' τὸν ιδρώτα πρόσωπό του. Μή μου πῆς τώρα ὅτι δέν πρέπει ν' αρχίσω τις ψαλμωδιές, γιατί γινόμαστε άπό σαρανταδὺ χωριά!

— Κάνε ὅ,τι θέλεις!, άπο κρίνεται βιαστικά τὸ παιδί.

Κι' ενώ ἡ φάλτσα φωνῆ του Στραπάτσου, πὺ αρχίζει νὰ ψέλην τὸ «δεύτε λάβετε τὸν τελευταίον άσπασμόν», σκορπίζεται στὸ δάσος, ὁ Νικήτας τρέχει μαζί με τὸς άλλους πρὸς τὸ μέρος πὺ βρίσκονται οἱ άλυσοδεμένοι σκλάβοι πὺ κόβουν τὰ ξύλα γιά τὸν ταρσανά. Ἐχουν παρακολουθήσει άπό μακρὺ τὴ φοβερὴ επίθεσι καὶ τώρα ζητωκραυγάζουν χειροπιδώντας.

— Ἐλευθερώστε τους άπ' τις άλυσίδες!, διατάζει ὁ Ἄστρακάρης. Ὅποιοι θέλουν κατόπι ἄς ἔρθουν μαζί μας!

— Ὅλοι μαζί σου εἴμαστε!, φωνάζουν. Ὅλοι μαζί σου.

Τὸ παιδί χαμογελάει. Ξεχωρίζει πέντε άπ' τὸς άντρες του.

— Ἐσεῖς μοιράστε τὰ ὅπλα τῶν σκοτωμένων!, λέει. Θὰ μᾶς χρειαστοῦν σύντομα.

ΓΙΑ ΓΛΕΝΤΙ

Η ΕΙΔΗΣΙ ὅτι οἱ «ρουμί» με επικεφαλῆς τὸν «γκιαοῦρ» Ἄστρακά-

ρη καταφέρνουν νὰ ἔλευθερωθοῦν, δίνοντας παλληκαρήσιες μάχες, σκορπίζει σάν άστραπή στὸ Ἄλγέρι. Οἱ κουρσάροι άναστατώνονται. Οἱ Τούρκοι, πὺ συνεργάζονται με τὸς άραπάδες, άφρίζουν άπό λύσσα. Περισσότερο ὅμως άπ' ὅλους άφρίζει κι' ἔχει γίνεθι θηρίο άνήμερο ὁ Γκεῦ Μάρνι, ὁ βασιληᾶς τῶν κουρσάρων. Μοιάζει μ' ἕνα άφινιασμένο μουλάρι, πὺ τὸ ἔδειραν άγρια καὶ τώρα ζητάει νὰ ἐκδικηθῆ.

— Ὠρέ, άντρες, εἴσαστε σεῖς γιά γυναῖκες; φωνάζει. Κουρσάροι εἴσαστε γιά σπονήδες; Νὰ σᾶς ντροπιάση, ὡρέ, ἔτσι ἕνα βυζανιάρικο Ἐλληνάπουλο δέν τὸ περιμένα!

Δίνει διαταγὴ καὶ βγάζει φετφά:

— Τὸν θέλω ζωντανὸ ἢ πεθαμένο τὸν γκιαοῦρ Ἄστρακάρη! Ἄν δέν τὸν φέρετε στὰ πόδια μου, θὰ σᾶς κοντήνω ὅλους με τὸ χατζάρι μου μιά σπιθαμῆ! Ἄιντε, πηγαίνετε νὸ τὸν φέρετε! Τὰ κεφάλια σας νὰ τὸ ξέρετε, δὲ σκέκουν καλά...

Ὁ Νικήτας ὅμως δέν πιάνεται εὔκολα. Ἐχει ὀργανώσει τώρα τὸ μικρὸ στρατό του καὶ κάνει νυχτερινές επιδρομές κι' ἔλευθερώνει σκλάβους καὶ παίρνει τρὸφιμα καὶ ἔξασφαλίζει, σπάζοντας τις άποθήκες, μπαρουτι καὶ ὅπλα!

— Ἐνας γκιαοῦρης, ὡρέ, νὰ τρομοκρατῆ τὸ Ἄλτζέρι! Ντροπῆ σας!, οὐρλιάζει ὁ

Γκεϊ Μάρντ κάθε τόσο πού τού φέρναν τ' άσκημα μαντάτα. Στην καρδιά, ώρέ, τού θα σιλείου μου πού άκούστηκε;

'Αλλά τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνό-πούλο ἔχει τὸ σχέδιό του. Ἐνα ἀλγερινικο καράβι θέλει νὰ πάρη στὰ χέρια του. Δύσκολη τὸ δίχως ἄλλο, δουλειά. Μὰ ὄχι καὶ πράγμα ἀκατόρθωτο γιὰ τὸν Νικήτα, πού ἔχει ὀρκιστῆ νὰ ξαναγυρίσῃ ὅσο γίνεται περισσότερο σύντομα στὴν πατρίδα, ν' ἀρχίσῃ πάλι τὰ ρεσάλτα στὰ τούρκικα, νὰ κουβαλάει πολεμφοδια γι' αὐτοὺς πού πολεμάνε καὶ χτυπάνε τὸν τύρανο στὸ Μωρηά καὶ στὴ Ροῦμελη. Ἐχει τὸ σχέδιό του. Μά, πρὶν ἀπ' αὐτό, ἔχει κάτι ἄλλο νὰ κἀνῃ...

— Μοῦ χρειάζονται δέκα παλληκαράδες!, λέει ἕνα βράδυ. Ἄντρες πού νὰ τὸ λείη ἡ καρδιά τους.

— Πάλι γλέντια θάχουμε; ρωτᾷ ὁ Στραπάτσος.

— Γλέντι τρικουβερτο αὐτὴ τὴ φορά, ἀποκρίνεται χαμογελῶντας τὸ παιδί.

— Γράψε με πρῶτο τότε στὸ τεφτέρι σου, καπετάνιο, λέει. Ἄνεκαθεν μ' ἀρέσανε τὰ γλέντια...

Ἡ μικρὴ στρατιὰ — ὀγδόντα πρῶν σκλάβοι — δὲν μένει μόνιμα πουθενά. Τὴ μιά μέρα κούβονται στὸ δάσος, τὴν ἄλλη βρίσκονται στὴν ἔρημο, τὴν παραάλλη ταμπουρώνονται στὶς ἀπόκρημνες καὶ ἀπάτητες χαράδρες τοῦ Ἄτ-

λанта (*) κι' ὅσο κι' ἂν ψάχνουν νὰ τοὺς βροῦν δὲν τὰ καταφέρνουν.

Αὐτὸ τὸ βράδυ λοιπὸν πού γίνεται αὐτὴ ἡ κουβέντα, ἔχουν φτάσει στὰ παλιὰ τεῖχη κι' ἔχουν κρυφτῆ στὶς ρωμαϊκὲς στοῆς πού μένουν ἀκατοίκητες ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Ἐδῶ σίγουρα δὲ θὰ σκεφτῆ νὰ τοὺς ζητήσῃ κανεὶς.

— Λοιπὸν τί λέτε; ξαναρωτᾷ ὁ Ἄστρακάρης. Ποιὸς θέλει νάρθῃ μαζί μου;

— Ὅλοι θέλουν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὸ τὸ «γλέντι», μὰ τὸ παιδί διαλέγει ὅσους τοῦ χρειάζονται.

— Ἄρματωθῆτε καλά, λεβέντες!, λέει. Ὅσα περισσότερα βόλια ἔχετε μαζί σας, τόσο τὸ καλύτερο!

— Γιὰ πού θὰ πάμε; ρωτᾷ ὁ Στραπάτσος.

— Σὲ γλέντι! Δὲν σοῦ εἶπα καὶ πρὶν, Γεράσιμε; Σὲ γλέντι θὰ πάμε, καιβάλλα στ' ἄλογα.

ΣΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ
ΤΗΣ ΦΡΕΤΖΑΣ

ΜΙΣΗ μέρα ἀργότερα, δέκα καθιάρηδες πού ἡ ἐμφάνισί τους σὲ τίποτα δὲν παραλλάζει ἀπὸ τοὺς Ἄλγερινους κουρσάρους δισσχίζουν τὰ στενοσόκακα τῆς παλιῆς συνοικίας κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο μπαίνουν στὴ μεγάλη πολιτεία. Περιπατᾶνε προσεχτικὰ, μοιρασμένοι σὲ τρεῖς παρέες — μαζεμένοι θὰ μπορούσαν νὰ κινήσουν τὴν

(*) Βουνὸ τῆς Ἄλγερίας.

προσοχή — και προχωρούν προς τη Φρέτζα, το όχυρο φρούριο μέσα στο οποίο έχει το σαράι του ο σουλτάνος Γκεϋ Μάρντ.

— Σὰ νὰ πηγαίνουμε γιατί επίσημες διζιτίτες άπόψε, λέει ο Στραπάτσος καθώς αντίκριζε άπό μακριά τον σκοτεινό όγκο του μεγάλου κτηρίου. Μά δέν μου φαίνεται πως θα μάς υποδεχτούν με άνθοδέσιμες έκεί π ου πάμε!

— Είσαι έξυπνος, Γεράσιμε! τον πειράζει το παιδί. Μ' άρέσεις γιατί μπαίνεις με το πρώτο στο νόημα.

Ή πλατεία μπροστά στη Φρέτζα αυτή την ώρα είναι έρημη. Όμως στην έξώπορτα του φρουρίου σουλατσάρουν οί διπλοσκοποί με τα τρομπόνια στον ώμο. Βλέπουν τους καθαλλάρηδες που περνούν, αλλά δέν βάζουν κακό στο νου τους. Μπαίνουν σ' ένα στενό δρομάκο με φοίνικες και βγαίνουν στο πίσω μέρος του κάστρου.

— Άπό δώ θα πατήσουμε το φρούριο, λέει ο Νικήτας. Γύρω στα τείχη όπως βλέπετε υπάρχουν κι άλλες σκοπιές. Δέν είναι λοιπόν και τόσο εύκολη ή έπιχείρησι που πάμε να σκαρώσουμε. Άν ξεμπερδέψουμε όμως, πριν μάς μυριστούν οί άραπάδες σκοποί, όλα θα πάνε καλά. Λοιπόν τώρα μπορώ να σάς πώ το σχέδιο.

Και χαμηλόφωνα έξηγεί. Έξηγεί και δίνει οδηγίες. Ό καθένας τώρα ξέρεi τί πρέπει να κάνη.

— Θα σκαρφλώσω πρώτος ως την κορυφή του τείχους, καταλήγει. Όστερα θα σάς ρίξω το σκοινί να σκαρφλώσετε και σεις. Ένας θα μείνη να φυλάει τ' άλογα.

Αυτή τη στιγμή ακριβώς, ένα σύννεφο σκεπάζει το φεγγάρι και ή νύχτα γίνεται πιο σκοτεινή. Ό Νικήτας σαλπάρει κάτω άπ' τ' άλόγο του και με σβέλτες κινήσεις του λαστιχένιου κορμιού, χρησιμοποϊώντας και τις ελάχιστες προεσχές του τείχους, αρχίζει να σκαρφώνη.

Σε λιγώτερο άπό τρία λεπτά, έχει φτάσει στην κορυφή. Ρίχνει ένα βλέμμα γύρω του. Μετράει τις σκοπιές. Είναι έξη το όλον.

— Εύκολη δουλειά, ψιθυρίζει και χαμογελάει.

Όστερα, με γοργές κινήσεις, ξετυλίξει το σκοινί που έχει στη μέση του. Κρατάει τη μιá άκρη και αφήνει την άλλη να κατακυλήση στο δρόμο. Πρώτος σκαρφώνη ο Στραπάτσος. Όστερα ακολουθούν οί άλλοι. Οί Άλγερινοί σκοποί, που στέκονται άκίνητοι μπροστά στις πολεμιστρες, αφηνιδιάζονται. Πριν καλά - καλά άντιληφθούν την επίθεση, δέχονται ταυτόχρονα θανάσιμα χτυπήματα.

— Έν τάξει! Πάει κι αυτή ή δουλειά!, λέει άναστενάζοντας ο Στραπάτσος.

— Άπό εδώ!, διατάζει το Έλληνόπουλο.

Προχωρεί πρώτος. Με γυμνό το σπαθί στο χέρι φτάνει στην όρθη πέτρινη σκάλα που

όδηγεί στο προαύλιο. Δυό απ' τους σωματοφύλακες του Γκεύ Μάρντ φαίνονται ξαφνικά στην άλλη άκρη της αύλης.

Το παιδί σφίγγει τα δόντια. Γλιστράει συρριζα στον τοίχο και πλησιάζει προς το μέρος τους. Πέφτει ανάμεσα τους και το σπαθί του διαγράφοντας κεραυνόβολα μιά φοβερή καιμπύλη τους κομματιάζει.

— Έδω! Μαζί μου!, διατάζει και προχωρεί.

Από το έσωτερικό φτάνουν ήχοι άράπικης μουσικής.

— Φάλτσο! Φάλτσα τραγουδάνε γκρινιάζει ο Στραπάτσος. Έπρεπε νάχανε έμένα να τους κάνω μαθήματα.

Μά ξαφνικά καταπίνει τη γλώσσα του. Φέρνει τα χέρια στην κοιλιά του και διπλώνεται στα δύο...

— Παναγιά μου!, βογγάει πεθαίνω.

— Μας είδανε! άκούγεται ή φωνή του παιδιού. Προσοχή.

Οι πυροβολισμοί έρχονται από το παράθυρο. Είναι τρεις Άλγερινοί που σημαδεύουν με τα τραμπόνια τους. Τήν ίδια στιγμή όμως, ή μεγάλη πόρτα του παλατιού άνοίγει και φωνές τρομαγμένες γεμίζουν τον άέρα.

— Ό Άστρακάρης! Ό ρουμί! Άστρακάρης!, φωνάζει κάποιος απ' τους άραπάδες.

Σχεδόν ταυτόχρονα, φαίνεται στο κεφαλόσκαλο της πόρτας ό Γκεύ Μάρντ... Έχει άκουσει τους πυροβολισμούς και τρέχει κι' αυτός μαζί με

τους άλλους να δή τί συμβαίνει.

— Έπί τέλους, γκισούρ!, γρυλλίζει. Σέ ξαναβλέπω!

— Γειά σου έμπορε τών σκλάβων και βασίληά τών ληστών!, του φωνάζει το Έλλη νόπουλο.

Ό συμπλοκή έχει γενικευθή. Οι Άλγερινοί πολεμούν σκληρά.

— Στραπάτσο!, φωνάζει το παιδί.

Μά ό Κεφαλλονίτης δέν άπαντάει άμέσως.

— Στραπάτσο!

— Παρών, μικρέ!, άποκρίνεται αυτός. Ν' άρχίσω να ψέλνω το τροπάριο;

— Κάνε ό,τι θέλεις! Μά, πρίν απ' όλα, περιποιήσου τήν παρέα αυτού του άσκημο μούρη που παριστάνει το βασιλιά.

— Έντάξει, καπετάνιο!

Ό Κεφαλονίτης με μιά γοργή κίνηση, προσποιούμενος πώς θέλει να φυλαχτή από κάποιο χτύπημα, σκύβει κι' άρπάζει από τα πόδια έναν απ' τους άραπάδες. Τόν ανασηκώνει σαν πούπουλο, άρχίζει να παίρνη βόλτες πάνω στις φτέρνες του και σφυροκοπάει με το κορμί του σωματοφύλακα τους άλλους που σκορπίζουν με άγρια ούρλιαχτά.

— Άμωμοι έν όδω Κυρίου άλληλούια. Εύλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τα δικαιώματά σου.. Τών άγγέλων ό χορός...

— Γειά σου, άηδονόλαλε! του φωνάζει κάποιος.

Αυτήν όμως άκριβώς τη

στιγμή, αρχίζει μιὰ καινούργια σύγκρουσι. Ὁ Γκεϋ Μάρντ βλέποντας τούς σωματοφύλακές του νὰ σκορπίζονται σὰ λαγοὶ καὶ πολλοὺς ἀπ' αὐτούς νὰ ξαπλώνωνται νεκροί, φουσκώνει ἀπὸ λύσσα.

— Βρωμογκιαούρ!, οὐρλιάζει. Αὐτὴ τῆ φορά δὲν θὰ περμιένω νὰ περάσων τὰ δυὸ φεγγάρια γιὰ νὰ σὲ ψήσω.

Καὶ μουντάρει σὰν λύκος ἐπάνω του. Μὰ ὁ Νικήτας μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι σηκώνει τὸ σπαθὶ του καὶ ἀποκρούει τὸ χτύπημα. Οἱ βαρειές λεπίδες διασταυρώνονται καὶ ἕνας ξερὸς μεταλλικὸς ἦχος ἀκούγεται. Ταυτόχρονα, τὸ παιδὶ σαλπάρει πρὸς τὰ πίσω καὶ ἐπιτίθεται. Τὸ γιαταγάνι του σημαδεύει τὸ στήθος τοῦ σουλτάνου. Μὰ κι' ὁ Γκεϋ Μάρντ δὲν εἶναι παίξε - γέλασε.

— Θὰ σὲ σουβλίσω, γκιαούρ!, μουγγρίζει.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρεις ληστή! ἀποκρίνεται ψύχραιμα τὸ παιδὶ καθὼς ἀποκρούει ἕνα καινούργιο χτύπημα.

— Τὸ κισμέτ σου τὸ λέει! Θὰ πεθάνης σκλάβος στὰ χέρια μου, γκιαούρ! Μὰ τούς εἰκοσιτέσσερις χιλιάδες προφῆτες τοῦ Ἀλλάχ, δὲν θὰ ξεφύγης ζωντανὸς ἀπ' τὴν Φρέτζα.

— Μὴν εἶσαι φλύαρος,

Μάρντ! Ἐγὼ ἔχω σκεφτῆ κάτι καλύτερο γιὰ σένα.

— Σκύλε!, φυσομανάει αὐτός.

Τὸ αἷμα σφυροκοπάει τὰ μηνίγγια του. Ἡ λύσσα τὸν πνίγει. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραδεχτῆ πὼς ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ τὸν παιδεύῃ τόσο, αὐτὸν ποὺ θεωρεῖται τὸ πρῶτο σπαθὶ ἀνάμεσα στοὺς κούρσάρους. Πρέπει λοιπὸν νὰ δώσῃ

τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ ἄσκημο παιχνίδι, ποὺ τὸν ἐξευτελίζει καὶ τὸν ρίχνει στὰ μάτια τῶν Ἀλγερίνων ὑπηκόων του... Μ' ἕνα ἀπότομο τῖναγμα τεντώνει τὸ χέρι πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἡ μύτη τοῦ σποθιοῦ του ἀγγίζει τὸ στήθος τοῦ Ἑλληνόπουλου. Ὁ Νικήτας νοιώθει τὸ παγωμένο ἀτσάλι νὰ τρυπάει τὴ σάρκα του. Βρίσκεται σ' ἄσκημη θέσι. Γέρνει ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Ὅμως αὐτὴ ἡ ἀπότομη κίνησι τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Ξεφεύγει τὸ χτύπημα, ἀλλὰ τώρα, μὲ μάτια ποὺ φεγγολοῦν ἀπὸ ἔχθρα, στέκει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ὁ Γκεϋ Μάρντ. Τὸ σπαθὶ του σημαδεύει τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Νικήτας νοιώθει πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του ὥρα...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεύς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 3 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζώνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ τεύχος 4 τοῦ «Μ. Μπουρλοτιέρη», πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο ρίχνεται σὲ μιὰ νέα περιπέτεια, γεμάτη κίνδυνο, μυστήριο καὶ συναρπαστικά ἐπεισόδια!

Καὶ ὁ Στραπάτσος βρίσκει τὴν εὐκαιρία νά... ψάλλῃ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

'Ενα τεύχος πού θὰ γοητεύσῃ καὶ θὰ συγκλονίσῃ!

